Marjan FABJAN

osebnost mojega kraja

(raziskovalna naloga)

Avtorici:
Zala ČEČKO, 7.a
Nika PUŠNIK, 7.b

Mentorica:
Jana DRAKSLER, prof.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2014

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	5
UVOD	6
OTROŠTVO	7
ŠPORTNA POT	11
MARJAN FABJAN – TRENER	27
DRUŽINA	46
NAGRADE IN PRIZNANJA	49
DRUGI O MARJANU FABJANU	56
ZAKLJUČEK	60
ZAHVALA	61
VIRI IN LITERATURA	62

KAZALO SLIK

slika številka

1 MARJAN FABJAN (2013)
2 RAZISKOVALKI PRI MARJANU FABJANU (2014)
3 OČE KOT KOLESAR (okrog 1946)
4 FABJANOVA HIŠA NA LOPATI 12 (okrog 1965)
5 MARJAN S SVOJIM PSOM (okrog 1961)
6 MARJAN Z MAMO, SESTRO IN BRATOM (okrog 1961)
7 MARJAN V DRUGEM RAZREDU OŠ (1967)
8 MARJAN PRI PRVEM SVETEM OBHAJILU (okrog 1966)
9 MARJANOVA TEKMOVALNA KNJIŽICA
10 MARJANOVA PRVA DIPLOMA
11 MARJAN NA TRENINGU NA IV. OŠ V CELJU (okrog 1974)
12 MARJAN MED BORBO NA TRENINGU (okrog 1975)
13 MARJAN V ZLATARSKI DELAVNICI TEHNIŠKE ŠOLE CELJE (okrog 1975)
14 MARJAN S TRENERJEM DUŠANOM TANKOM (1981)
15 MARJAN IN TRENER TANKO NA PARTERJU (1976)
16 USPEŠEN CELJSKI JUDOIST (1978)
17 MED BORBO NA EVROPSKEM PRVENSTVU (1978)
18 DOBITNIK BRONASTE MEDALJE NA EVROPSKEM PRVENSTVU (1978)
19 MED TRENINGOM S TRENERJEM TANKOM (1976)
20 MARJAN PRED IV. OŠ V CELJU (okrog 1979)
21 SPOMIN NA PRVO LJUBEZEN
22 PO VRNITVI IZ VOJSKE (okrog 1983)
23 MARJAN Z EKIPO EMPOLA (1986)
24 V RAZBURLJIVEM FINALU Z MESARIČEM (1986)
25 MARJANOVA AVSTRIJSKA ČLANSKA IZKAZNICA
26 MARJAN MED TRENINGOM V AVSTRIJI (1986)
27 MARJAN MED BOJEM V AVSTRIJI (1986)
28 ZMAGOVALNA EKIPA STRASSWALCHENA (1987)
29 USPEŠNE BORBE V AVSTRIJI (okrog 1987)
30 ENA PRVIH TEKEM V »ZMAJEVEM GNEZDU« (okrog 1988)
31 HIŠA, V KATERI SO BILI ZAČASNI VEDBENI PROSTORI (okrog 1989)
32 MED GRADNJO NOVE TELOVADNICE (1990)
33 NOVA TELOVADNICA (1991)
34 VESELJE PO OPRAVLJENEM DELU (okrog 1991)
35 BOJ ZA ZLATI BAUMGARTNOV PAS (1992)
36 MARJAN PRED SVOJIM »KRALJESTVOM« (2013)
37 V NOVIH VADBENIH PROSTORIH NA LOPATI (2013)
38 MALČKI MED VADBO V JUDO ŠOLI MALČEK
39 DELOVNI LIST S TEORIJO
40 NOVI VADBENI PROSTORI
41 FITNES ZA OTROKE
42 TRENER FABI V AKCIJI
43 MARJAN V SVOJEM DELOVNEM KOTIČKU (2014)
44 MED TRENINGOM NA JAPONSKEM
45 URŠKA ŽOLNIR PO ENI OD ZMAG NA OI V LONDONU (2012)
46 MED TRENINGOM V ZMAJEVEM GNEZDU
47 LUCIJA POLAVDER IN MARJAN NA OI V PEKINGU (2008)
48 MARJAN Z URŠKO, LUCIJO IN ANO (2011)
49 EVROPSKE KLUBSKE PRVAKINJE S SVOJIM FABIJEM (2009)
50 NA POTI DO USPEHA (2009)
51 NAPETI TRENUTKI NA POTI DO ZMAGE (2012)
52 V ZMAGOVALNEM OBJEMU (2012)

53 SIMONA LOTRIČ KOT TRENERKA
54 MARJAN FABJAN V SVOJEM MUZEJU (2014)
55 PREDSTAVITVENA RAZGLEDNICA
56 OLIMPIJSKE MEDALJE NA ČASTNEM MESTU V MUZEJU (2014)
57 MARJAN S SINOM JANOM (2012)
58 SREČNI DRUŽINSKI TRENUTKI (2014)
59 MARJANOVE NAJPOMEMBNEJŠE MEDALJE (2014)
60 PRIZNANJE ZA NAJ ŠPORTNIKA CELJA IZ LETA 1977
61 PRIZNANJE ZA NAJ ŠPORTNIKA SLOVENSKE BISTRICE (1988)
62 AVSTRIJSKO PRIZNANJE (1989)
63 NA ENI OD ODELITEV Z BRANOM VIVODOM (2000)
64 PRIZNANJE ZA SREBRNI CELJSKI GRB IN GRB (2009)
65 MARJAN Z RDEČE- BELIM PASOM (7. DAN)
66 PRIZNANJE ZA NAJ CELJANA (2009)
67 OB PODELITVI DIPLOME ZA NAJ TRENERJA (2009)
68 PRIZNANJE ZLATA VRTNICA (2009)
69 MED PODELITVIJO BLOUDKOVE NAGRADE (2012)
70 RAZISKOVALKI V FABJANOVEM MUZEJU (2014)

POVZETEK

Marjan Fabjan se je rodil v skromni družini na obrobju Celja. Otroštvo, polno pomanjkanja in krivic, ga je izoblikovalo v trdnega človeka. V želji, da bi se znal sam boriti za svoj prav, se je, bolj za samoobrambo, naučil veščin juda, ki pa so njegovo življenjsko pot speljale na drug tir. Judu in izpopolnjevanju njegovih veščin je posvetil vsak prosti trenutek. Postal je uspešen tekmovalec, ki se, poleg drugih uspehov, lahko pohvali z bronasto medaljo z mladinskega evropskega prvenstva.
Judu pa je ostal zvest tudi po končani športni karieri. Vse svoje znanje sedaj posreduje mlajšim generacijam in, s trdimi in neizprosnimi treningi, oblikuje vrhunske športnike. Postal je eden najboljših trenerjev juda na svetu. Mnogi, ki zdržijo njegov delovni tempo, so se povzpeli na sam svetovni vrh. Med njegovimi varovanci so številni nosilci medalj z evropskih in svetovnih prvenstev ter z olimpijskih iger. S svojo učenko, Urško Žolnir, pa se je povzpel celo na vrh Olimpa, saj je na olimpijskih igrah v Londonu postala olimpijska prvakinja.

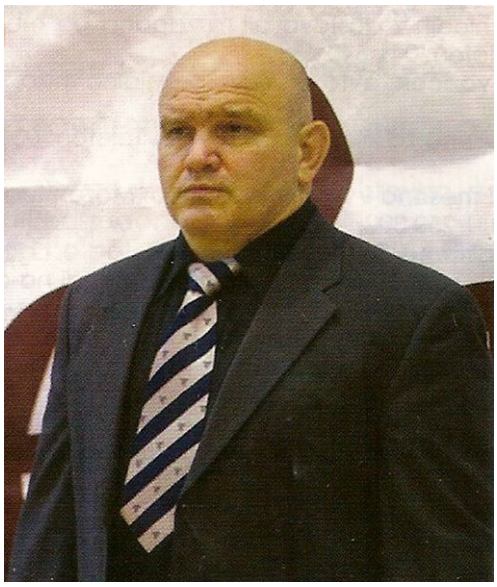

slika 1: MARJAN FABJAN
(fotografija je iz tednika Oko; 20. 6. 2013)

UVOD

Ko smo lansko leto s filatelističnim krožkom obiskali Urško Žolnir v Judo klubu Sankaku, sva začeli razmišljati, da bi njen trener, gospod Marjan Fabjan, bil primeren za predstavitev v raziskovalni nalogi Osebnost mojega kraja, ki jih na naši šoli pripravljamo že vrsto let.
Dogovorili sva se z najino mentorico, ki je opravila uvodne razgovore, nato pa sva se lotili dela.
Pri delu sva se seznanili z različnimi oblikami raziskovalnega dela, kot so: intervjuvanje in anketiranje, zbiranje in urejanje literature in slikovnega materiala, fotografiranje in delo z računalnikom.

Predpostavili sva:

- da je s svojimi športnimi uspehi in uspehi na trenerskem področju poskrbel za prepoznavnost Slovenije in Celja,
- da je, predvsem kot trener, dosegel uspehe, ki so večji od uspehov drugih trenerjev,
- da je v Celju prepoznavna osebnost,
- da je dovolj pomemben Celjan, da si zasluži predstavitev v najini nalogi.

Ob prebiranju časopisnih člankov in knjig ter ob izvedenih intervjujih sva ugotovili, da je judo garaški šport in da so odmevni rezultati rezervirani za najboljše – najbolj vztrajne in trmaste ter prizadevne. Ugotovili sva, da je za uspešno športno pot potrebno trdo delo in odrekanje.

Žal sva imeli na razpolago precej časopisnih člankov, ki niso imeli datumov izida, pa tudi viri, ki sva jih imeli, so se v nekaterih datumih razhajali.

Ob koncu sva ugotovili, da je bila najina odločitev, da kot osebnost našega kraja predstaviva g. Marjana Fabjana, pravilna, saj je s svojimi športnimi uspehi, predvsem pa z uspehi svojih varovancev, s katerimi je za Slovenijo prigaral že tri olimpijske medalje, ponesel glas o Celju in Sloveniji daleč preko državnih meja.

Veseli sva, da sva se odločili za izdelavo raziskovalne naloge, da sva spoznali g. Marjana Fabjana ter ugotovili, da se da tudi neprijazno življenjsko pot s trdno voljo in z vztrajnostjo usmeriti na uspešno pot. Ugotovili pa sva tudi, da se za trdo trenersko roko skriva prijazna in čustvena oseba.

slika 2: RAZISKOVALKI PRI MARJANU FABJANU
(februar 2014, v Fabjanovem muzeju starin, fotografija je last raziskovalk)

OTROŠTVO

Marjan Fabjan se je rodil 3. maja 1958 kot četrti otrok Mirka Fabjana in njegove žene Jožefe, rojene Arnšek. Oče, ki je bil po rodu iz Štanjela na Krasu, je bil mobiliziran v italijansko vojsko, od koder je pobegnil. Med skrivanjem je na Lopati pri Celju spoznal mlado Jožefo, ki ga je nekaj časa skrivala na domačem kozolcu. Kmalu je vzklila ljubezen in Mirko in Jožefa sta si ustvarila družino. Začasni dom sta si uredila v graščini na Lopati.

Oče, izučen čevljar, se je zaposlil na Zavodu za rehabilitacijo invalidov. Aktivno pa se je ukvarjal tudi s kolesarstvom. Ljubezen do športa je nehote prenesel tudi na otroke.

slika 3: OČE KOT KOLESAR (okrog leta 1946)
(fotografija je last g. Marjana Fabjana)

Mati je bila gospodinja, ki je pridno delala na domači njivi in hrano za mlado družino v glavnem pridelala doma.
Po rojstvu hčerke Erike in sina Mirka sta se starša leta 1955 odločila, da si ustvarita lasten dom. Pričela sta z gradnjo hišice na Lopati 12. Gradnja hiše v velikosti 4 X 8 m^2 je potekala počasi, saj so bili dohodki skromni.

Ker se je med tem družina povečala, saj se jima je rodil tretji otrok, sin Jože, so se vselili v novo hišo, čeprav še ni bila v celoti dokončana. Hiša je bila vlažna in, najverjetneje zaradi tega, je najmlajši sin pri enem letu umrl.

slika 4: FABJANOVA HIŠA NA LOPATI 12 (okrog leta 1965)
(fotografija je last g. Marjana Fabjana)

Leta 1958 se je Mirku in Jožefi rodil četrti otrok, sin Marjan.

slika 5: MARJAN S SVOJIM PSOM (okrog leta 1961)
(fotografija je last g. Marjana Fabjana)

Družina je živela srečno, a skromno življenje. Oče je hodil v službo, mati je delala na njivi, brat in sestra, ki sta bila precej starejša od Marjana, sta hodila v šolo, Marjan pa je raziskoval sosednji gozd, ki je kmalu postal njegov drugi dom.

slika 6: MARJAN Z MAMO, SESTRO IN BRATOM
(okrog leta 1961; fotografija je last g. Marjana Fabjana)

Kljub temu da so, kot se Marjan rad spominja, z družino ob nedeljskih popoldnevih pogosto hodili na vrt gostilne Koper, kjer so poslušali nastope mladega Ota Pestnerja, ki ga je Marjan zelo rad poslušal, je, zaradi zaposlenosti staršev, živel bolj samorastniško življenje. Z očetom sta si večkrat ogledala atletske mitinge na stadionu AD Kladivar v Celju. Marjanu je še posebej bil všeč skok v višino. Ker pa njegova konstitucija ni ustrezala konstituciji skakalca, je vztrajno navijal za celjskega skakalca Branka Vivoda. Sam pa se je večkrat preizkušal v metanju kopja.

V osnovno šolo se je vpisal kar sam. Do šole je spremljal soseda Milana Mirnika, ki je že obiskoval osnovno šolo. Milan mu je pri vpisu pomagal. Marjan se je vpisal na IV. osnovno šolo v Celju. Ker je prihajal iz vaškega okolja, doma pa so bile razmere skromne, so ga sošolci vedno gledali zviška. Pogosto so ga tožili, ker ni imel malice, ki bi jo moral prinesti od doma.

Iz šolskih klopi ima lepe spomine na učiteljico v drugem razredu, ki je bila edina, ki ga je spodbujala in ga pri delu podpirala. Še danes je ponosen ob spominu, da je šolske hodnike, kljub temu da je obiskoval šele drugi razred, krasila njegova risba. Narisati so morali gozd, ki ga je, zaradi svojih pogostih potepov po gozdu, Marjan dobro poznal. Zaradi tega je bila risba narisana zelo doživeto. In risanje je vse življenje ostalo njegovo veselje. To je njegov edini spomin na pohvalo v osnovni šoli.

slika 7: MARJAN V DRUGEM RAZREDU OŠ
(1967; fotografija je last g. Marjana Fabjana; Marjan stoji prvi z desne)

V začetku šolanja je pridno obiskoval tudi verouk, a je z obiskovanjem kmalu zaključil, saj se mu je zdelo, da ga župnik pogosto čudno zaslišuje.

slika 8: MARJAN PRI PRVEM SVETEM OBHAJILU
(okrog leta 1966; fotografija je last g. Marjana Fabjana; Marjan je prvi z leve)

ŠPORTNA POT

Kot vaški otrok je, tudi zaradi svoje razposajenosti, odstopal od povprečja. Zaradi tega se je moral ves čas dokazovati. To je največkrat opravil s pretepanjem. Spominja se, da se je na poti med domom in šolo včasih stepel tud dvakrat. To je bil njegov način »dokazovanja« in morda je upal, da bo vsaj na tak način kdaj pohvaljen. Ker je vedel, da nima nikogar, ki bi se mu lahko potožil, se je odločil, da se bo naučil boriti. Še pogosteje se je zadrževal v gozdu in veliko vadil ter se na tak način krepil. V gozdu si je uredil pravo malo vadbišče.
Ravno v tistem času je mladi celjski judoist Dušan Tanko, ki je na zagrebški fakulteti na daljavo študiral pravo, v telovadnici IV. OŠ, ki jo je obiskoval Marjan, pričel s trimesečnimi tečaji juda.G. Tanko je bil član Judo kluba Ivo Reya. Klub je dobil ime po legendarnem celjskem judoistu Ivu Reyi, ki je bil uspešen tekmovalec in trener in prvi slovenski judoist, ki mu je Japonec KochikiNagaokapodelil črni mojstrski pas.
Marjan je nekajkrat skozi okno kukal njihove treninge. Z občudovanjem je gledal mlade fante, ki so izvajali borilne veščine. Predvsem pa ga je navdušil uvodni pozdrav.
Gospod Ciril Počivavšek se spominja, da jih je, ko sta obiskovala šesti razred osnovne šole, na šolskem hodniku učenec Ladislav Žnidar – Šiš nagovarjal, naj se vključijo v sekcijo in pričnejo s treningi. Na teh trimesečnih tečajih so se naučili predvsem samoobrambe, pa tudi kako pravilno padeš in kako se izvajajo določeni meti. Marjan in prijatelj Ciril sta se odločila, da se bosta udeležila tečaja. »Nisem bil med najbolj pridnimi v šoli, zato so nas imeli za pretepače, saj smo se morali za vse boriti. In to je bil razlog, da sem se začel ukvarjati z judom kot načinom samoobrambe. Prvič sem stopil na blazine kot osnovnošolec. Na naši šoli je imel Judo klub Ivo Reya redne treninge in zato ni bilo potrebno narediti velikega koraka, da sem se temu športu popolnoma posvetil,« je o svojih začetkih povedal Marjan.
Gospod Dušan Tanko se spominja, da je bil Marjan majhen, skoraj neopazen fantič, ki pa se je treningom posvetil z vso vnemo. Hitro je napredoval, saj je pridno in redno treniral. Na treningih ni nikoli manjkal, prišel je tudi, če je bil bolan. Med treningi je bil zelo dovzeten za vse nasvete. Poleg rednih treningov, na katerih je dal vse od sebe, je treniral tudi na skrivaj. V domačem gozdu je imel pravo malo telovadnico. Treniral je tudi po pet ur na dan.

slika 9: MARJANOVA TEKMOVALNA KNJIŽICA

Ko mu je bilo dvanajst let, mu je umrl oče, mati pa je hudo zbolela. Domače razmere so postale še slabše. Skrb zanj je nekako prevzel gospod Tanko, saj je hodil tudi na govorilne ure v šolo. Pomembno mu je bilo, da so njegovi fantje uspešni tudi v šoli. Poleg športnih veščin juda jim je odkrival tudi skrivnosti zgodovine juda, pa tudi budizma in meditacije.
Marjan se spominja, da so bili ti začetki precej težki, saj zaradi slabih domačih razmer, pogosto ni vedel, kaj bo jedel. Včasih se je prehranjeval samo z vodo. Mati, čeprav skrbna, zaradi bolezni ni mogla skrbeti zanj tako, kot bi želela, saj je bila pogosto v bolnici in je Marjan doma živel sam. V šoli je zaradi vseh stisk pogosto ušpičil kakšno vragolijo. Rad je trkal po vratih učilnic, kar je bilo sošolcem všeč. Kmalu je zato postal »dežurni krivec« za vse lumparije, ki so se dogajale na šoli.
Ko je nekega dne v sedmem razredu slonel na ograji, saj se je slabo počutil, je nekdo od sošolcev potrkal na vrata učilnice in učiteljica, ki je bila v razredu, je za dejanje obtožila Marjana, čeprav ni bil kriv. Ker je za kazen prejel nekaj zaušnic, je bil tako prizadet, da se je odločil, da na IV. OŠ ne bo več hodil. Peš se je odpravil do I. OŠ v Celju, gospodu ravnatelju razložil, kaj se je zgodilo in ga prosil, če lahko pri njih nadaljuje šolanje. Njegovi prošnji so ugodili in osnovno šolo je zaključil na I. OŠ v Celju.
Še vedno pa je pridno obiskoval treninge juda v telovadnici IV. OŠ. Pri treningih je postal še bolj zagrizen in uspehi so kmalu postali njegova stalnica.

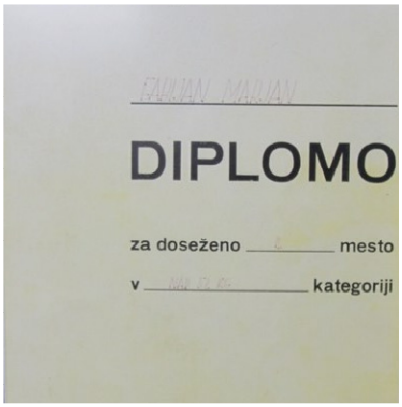

slika 10: MARJANOVA PRVA DIPLOMA
(diploma je iz leta 1973)

Že leta 1974 je v kategoriji mlajših mladincev postal republiški podprvak in leto kasneje republiški prvak.

slika 11: MARJAN NA TRENINGU NA IV. OŠ V CELJU (Marjan stoji drugi z leve)
(okrog 1974; fotografija je last g. Cirila Počivavška)

Že kot petnajstleten fantič se je večkrat boril v članski konkurenci in zmagoval. Spominja se, da so po tekmovanju odšli v gostilno na večerjo. Marjan je bil zvezda večera, saj je premagal odraslega sotekmovalca. Po tej zmagi je osvojil moder pas.
Bil je uspešen tekmovalec, življenjskih izkušenj pa ni imel. Spominja se, da se je,ko so sedli za mizo, soočil s problemom, saj ni znal uporabljati vsega pribora, ki so ga postregli.

slika 12: MARJAN MED BORBO NA TRENINGU
(okrog leta 1975; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana)

Po končani osnovni šoli se je Marjan vpisal na srednjo tehnično šolo, kjer se je izučil za zlatarja. Uspelo mu je združiti delo za šolo in naporne treninge. Končal je zlatarsko šolo in izredno napredoval v borilnih veščinah.

slika 13: MARJAN V ZLATARSKI DELAVNICI TEHNIŠKE ŠOLE CELJE
(okrog leta 1975; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana; Marjan je prvi z leve)

Uspehi so mu vlili novih moči in njegovi treningi so postali še intenzivnejši.
Na spletu je Rado, 4. 8. 2012,v svojem bloguobjavil članek Marjan Fabjan – utrinek iz življenja trenerske legende: »Pisalo se je leto 1974. Na blazinah v telovadnici IV. OŠ v Celju je mrgolelo mladih. Pod budnim trenerjevim očesom so disciplinirano, homogeno in skorajda v tišini izvajali »vstope«. Slišati je bilo le sopenje in tu in tam kakšen stok. A vendar, če stopimo bližje, je bil v množici zagnanih nekdo vendarle opaznejši. Njegova ihta, s katero je »nalagal« svojega partnerja za trening, je izstopala. Vsak njegov poteg je bil silovit, kot da je njegov zadnji in kot da mora prav v tem (in v vsakem znova) pokazati vse kar zna in zmore. Bil je tudi edini iz množice marljivih, ki je imel že po pol ure popolnoma preznojen kimono, nedvoumen znak, ki je kazal, da z njim ni šale. Tisto kar počne, počne 100%. Ta mladi, še ne osemnajstletni mož, je bil Marjan Fabjan. Zasebno je bil Marjan nagajiv, samosvoj, morda kdaj pa kdaj tudi pobalinski, a vendar v mejah pristojnost, kakršen pač mora biti mož šampionskega kova.«

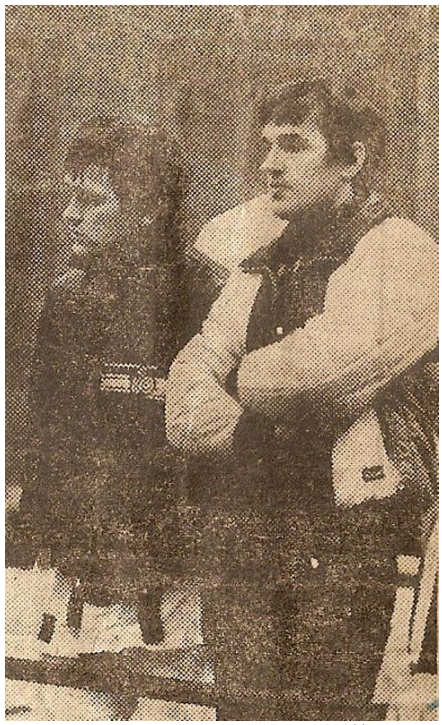

slika 14: MARJAN S TRENERJEM DUŠANOM TANKOM

(fotografija je iz Sportskih novosti, 30. 1. 1981)

»Najprej je bilo potrebno mnogo delati. Vsi naši trenerji, predvsem Dušan Tanko, so od nas zahtevali vadbo in ponovno samo vadbo. Potem pa sam ne veš, od kdaj imaš dovolj moči, samozaupanja in hrabrosti, da najprej na manjših, potem pa na bolj pomembnih tekmovanjih začneš zmagovati. Še danes mi je v lepem spominu prvi naslov mladinskega prvaka Jugoslavije, ki sem ga nato še enkrat obranil,« se svojih treningov in uspehov spominja Marjan.

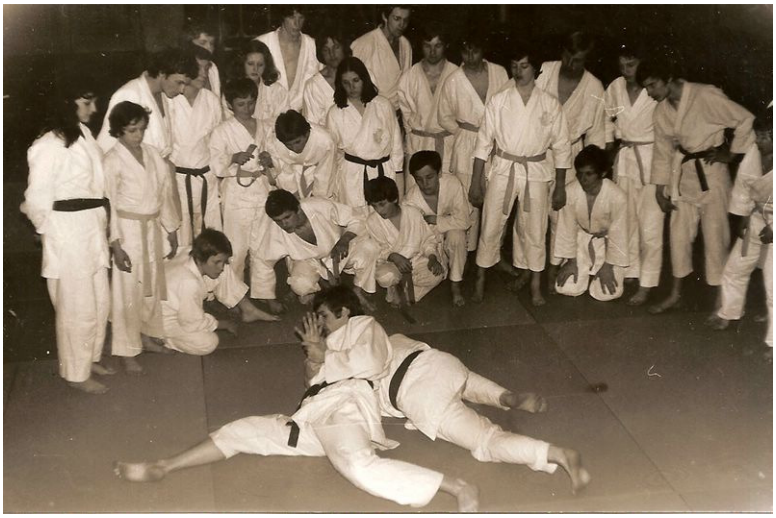

slika 15: MARJAN IN TRENER TANKO NA PARTERJU
(26. 3. 1976; fotografija je last g. Cirila Počivavška)

Pričelo se je obdobje Marjanovih največjih tekmovalnih uspehov. Že leta 1977, ko je bil še mladinec, je na državnem članskem prvenstvu Jugoslavije zasedel drugo mesto. Leto kasneje pa se je povzpel na najvišjo stopničko in postal državni prvak, kar je bilo nemalo presenečenje v judoističnih krogih. »Ta 19-letni judoist iz šole trenerja Tanka je že nekajkrat opozoril nase, saj je lani osvojil drugo mesto. Toda nihče ga na letošnjem prvenstvu ni uvrščal v ožji krog favoritov za prvo mesto. Toda Fabjan je odlično izkoristil priložnost, domačo blazino in občinstvo,« je po državnem tekmovanju, ki je bilo v Mariboru, zapisal F. D. v Večeru. Marjan pa je takole obudil spomine: »Nisem pričakoval kaj takega. Uvrstitev do četrtega mesta bi me zadovoljila. Očitno pa sem že v kvalifikacijski skupini samega sebe precej podcenjeval, ker mi je šlo gladko od rok. V finale sem stopil brez strahu, brez treme. Počutil sem se tako kot na treningu. Moj nasprotnik je bil močnejši in nekako sem se zadovoljil z drugim mestom. Toda, ko moj tekmec dalj časa ni mogel napraviti ničesar, sem postal aktivnejši, dosegel prednost in jo obdržal do konca.«
Leta 1977 je na mladinskem evropskem prvenstvu, ki je bilo v Zahodnem Berlinu, je osvojil peto mesto. Zmagal je na mednarodnem Memorialu Nagacka, na Balkanskem prvenstvu v Bukarešti je osvojil bronasto medaljo in drugo mesto na velikem mednarodnem turnirju v Alžiriji.

Po teh uspehih je dobil neverjeten zagon. O njegovih treningih je V. Miškovič v Sportskih novostih zapisal: »Fabjan je boracnevjerovatne borbenosti, zadivljujuče kondicije. Trenira marljivo i mnogo kao malo kojijugaslavenskijudaš. Na pripremama je discipliniran, a na natjecanjima daje sve od sebe. Upravo zbog tih osobinauspio se munjevitovinuti u vrh usprkospaklenojkonkurenciji skupine do 78 kg.«

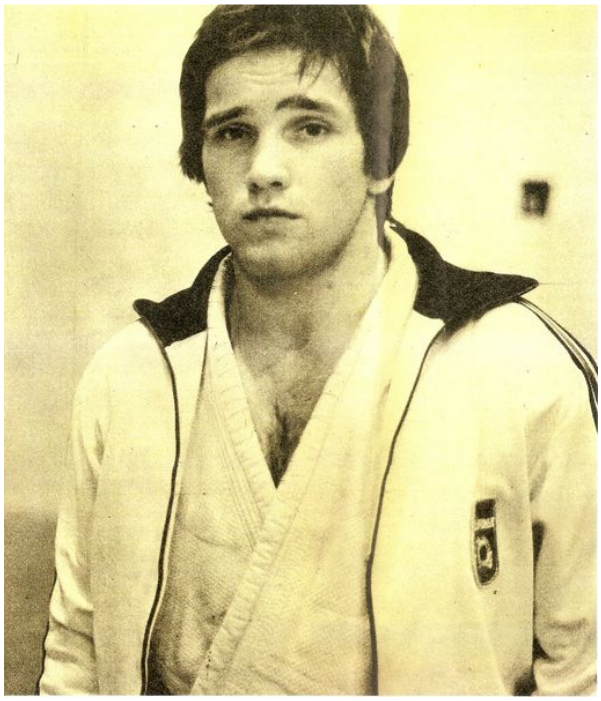

slika 16: USPEŠEN CELJSKI JUDOIST
(leta 1978; fotografija je last g. Dušana Tanka)

Leto 1978 je bilo leto njegovih največjih uspehov. Postal je mladinski in članski državni prvak. Na Balkanskih igrah je osvojil tretje mesto. Prav tako je bronasto medaljo osvojil tudi na mladinskem evropskem prvenstvu, ki je bilo v kraju Miskolc na Madžarskem.

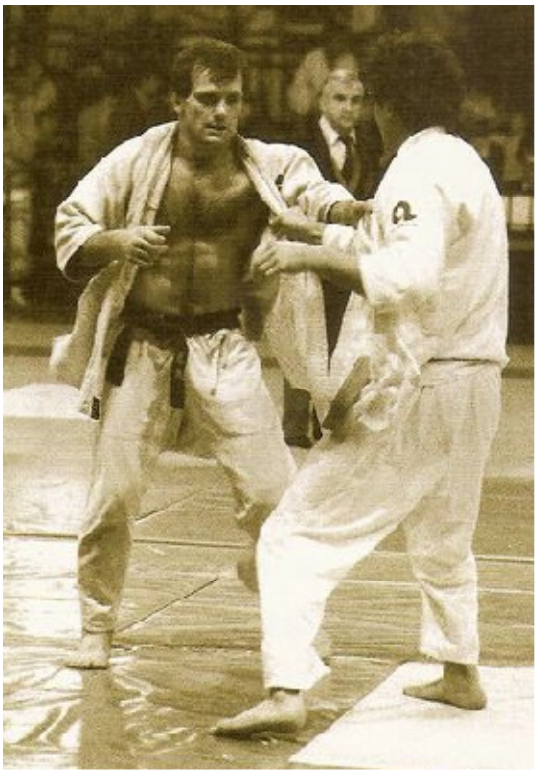

slika 17: MED BORBO NA EVROPSKEM PRVENSTVU (Miskolc, Madžarska)
(1978; fotografija je iz knjige 60 let juda v Sloveniji – Judo včeraj – judo danes)

slika 18: DOBITNIK BRONASTE MEDALJE NA EVROPSKEM PRVENSTVU (drugi z desne)
(1978, fotografija je iz filma Mehek kot skala, dokumentarec o M. Fabjanu – TV Ljubljana)

Med treningi je pogosto pomagal trenerju Tanku. Večkrat sta skupaj demonstrirala prijeme in mete. Trener Dušan Tanko je novinarju Novega tednika, gospodu Karlu Jugu, takole komentiral Marjanove treninge: »S Fabjanom sem kot trener izredno zadovoljen. Treniram ga že šest let, vse od njegovega prihoda v klub. Je izredno vesten in marljiv. Trenira vsak dan po dve uri, poleg tega pa še vsako jutro pred odhodom v službo. Njegov jutranji trening obsega vaje moči in vzdržljivosti. Trening je individualen, kjer običajno teče v naravi okrog Šmartinskega jezera. S trdim delom je sedaj prišel do vrhunskih storitev. Prav letos je sorazmerno hitro napredoval. V Mariboru na državnem prvenstvu je prikazal dinamične borbe. Psihično in taktično je bil odlično pripravljen. V borbi za naslov državnega prvaka smo bili vsi z njim.«

slika 19: MED TRENINGOM S TRENERJEM TANKOM
(26. 3. 1976; fotografija je last g. Cirila Počivavška)

To je bil čas, ko je v judu vladal princip »mehkega juda«. Judoisti naj bi se držali mehkobe gibanja, metod rahlih prijemov in sproščenosti v izvajanju tehnik. Eksplozija moči naj bi se uporabljala le v trenutku akcije, tako pri metu kot pri parterni tehniki. A Marjan se s takšnimi principi ni popolnoma strinjal. Rado je v svojem blogu na spletu (4. 8. 2012) zapisal: »Le Marjan Fabjan ni sledil temu principu. Ni bilo v njegovi naravi. Zmogel in znal je vaditi in tekmovati le

v maksimalističnem duhu. V petih minutah športne borbe je dal vse od sebe, svojega nasprotnika je kondicijsko povsem izžel ter ga malo pred koncem borbe silovito vrgel ob tla ali pa ga premagal s kakšno od parternih tehnik. Seveda mladi Fabjan takrat še ni mogel vedeti za novo doktrino moči in vrhunske atletske pripravljenosti s katerimi so predvsem nekdanji Sovjeti (Rusi) načenjali svetovno prevlado Japoncev… Marjan Fabjan je v naslednjih letih, v obdobju tekmovalnega razcveta, razvil svojo metodo borbe do popolnosti ter s številnimi titulami jugoslovanskega prvaka in z mnogimi drugimi mednarodnimi uspehi zgradil svojo, zavidanja vredno športno kariero.«

Marjan je postal stalen član jugoslovanske reprezentance in je pogosto hodil na zvezne priprave. S teh priprav je prinašal nove tehnike treningov in te tehnike je želel naučiti tudi klubske kolege. Tudi ko so se spreminjala pravila, je bil Marjan med prvimi, ki je natančno izpilil tehnike. Sam se takole spominja svojega raziskovanja judo tehnik: »Že odkar živim za judo, se zanimam za tehniko. Na tekmah jugoslovanske lige sem si zapisoval nove prijeme, saj video kamer takrat še nismo imeli. Učil pa sem se tudi pri prijatelju Radomiru Kovačeviću, dobitniku bronaste kolajne na olimpijskih igrah v Moskvi, ki je pet let preživel na Japonskem.«
Radomir Kovačević je bil poznan tudi po tem, da je med bivanjem na Japonskem bil partner za treninge, sostanovalec in veliki prijatelj z YasuhiroYamashitom, enim največjih judoistov vseh časov. Tudi Marjanu je prenesel veliko azijskih nasvetov. Dogovoril se je celo, da bi Marjan lahko odšel za nekaj let na Japonsko, a se Marjan za to ni odločil.

Uspehi so se vrstili še naprej. Tudi leta 1979 je postal članski državni prvak v kategoriji do 78 kg in upravičeno se je spogledoval z uvrstitvijo na olimpijske igre v Moskvi (1980). Veliko je pričakoval tudi od sredozemskih iger leta 1979 v Splitu. A žreb mu v Splitu ni bil naklonjen, saj se je že v prvem kolu srečal s kasnejšim zmagovalcem. Takole je novinarju Jožetu Kuzmi opisal spomine na nesrečni Split: »Že pred tekmovanjem sem vedel, da sva za najvišje mesto samo dva favorita. To naj bi bil turški tekmovalec Jošinur in jaz. Ker sem z njim imel že več srečanj, sem se za njega še posebej pripravil. Toda, glej smolo. Že v prvem kolu sva se morala pomeriti. Po izenačeni borbi je Turek dobil prednost. Sam sem potem imel pobudo in ob koncu srečanja uspel dobiti nasprotnika v končni prijem. Žal pa je po preteku 29 sekund časomerilec odžvižgal konec dvoboja. Tako je ena sama sekunda rešila poznejšega zmagovalca poraza, meni pa prinesla največje razočaranje v letošnji sezoni.«
Tudi nastop na olimpijskih igrah se mu je izmuznil iz rok. Pogoj, da se bi se lahko udeležil olimpijskih iger, je bila zmaga na mednarodnem turnirju v Novem Sadu. A prav na tistem turnirju je izgubil borbo s kasnejšim olimpijskim prvakom Habarelijem iz Gruzije. Namesto na olimpijado so ga poslali na tekmovanje na Kubo. Njemu je odgovarjalo tudi to. Po vrnitvi s Kube pa so ga novinarji »raztrgali«, kot pravi sam, ker je pristal na to menjavo. Nikogar pa ni bilo, ki bi se takrat zavzel za mladega judoista in mu, kljub spodrsljaju na turnirju v Novem Sadu, zagotovil nastop na olimpijadi.

Marjan, ki je bil takrat že zaposlen v Zlatarni Celje, je bil uspešen tudi v privatnem življenju. Ker je v Zlatarni dobival plačo, je postal tudi finančno neodvisen. Imel je dekle in vse pogosteje ga je srce vleklo na zmenke. Še vedno je pridno treniral, a z mislimi je bil pogosto drugje.
Ciril Počivavšek se spominja, da je bil Marjan pripravljen trenirati kjerkoli in kadarkoli. Treniral je tudi ob nedeljah in ponoči. Ko so šli z dekleti v kino, so med čakanjem na prestavo »na hitro« uprizorili kakšno borbo v hodniku Pivnice Koper.

Marjan nam je zaupal, da je na treninge pogosto prihajal neprespan in ni uspel izvesti treninga v celoti.

slika 20: MARJAN PRED IV. OŠ V CELJU
(okrog 1979; fotografija je last g. Cirila Počivavška)

Dekle, s katero se je Marjan sestajal, je Marjana pri njegovem športnem udejstvovanju podpiralo. Zbirala je celo časopisne izrezke, v katerih so pisali o Marjanu, in jih pridno lepila v zvezek. Marjan pa še danes hrani risbo, ki mu jo je narisala.

slika 21: SPOMIN NA PRVO LJUBEZEN

Gospod Branko Vivod, uspešen celjski atlet, se spominja, da je Marjan prišel v Zlatarno, kjer sta bila sodelavca. Tako kot je Marjan včasih stiskal pesti za Branka na atletskih mitingih, je sedaj

Branko navijal za Marjana in ga na športni poti podpiral, saj je kot aktivni športnik dobro vedel, koliko odrekanja je potrebnega, če želiš uskladiti naporne treninge, tekmovanja in službo. Zavedal se je, da vsi sodelavci teh naporov niso razumeli in jim niso bili najbolj naklonjeni.

V tistem obdobju je Marjan poskrbel tudi za dodatni zaslužek. Honorarno se je zaposlil v diskoteki, ki je bila v hotelu Evropa v Celju. Diskoteko je vodil gospod Igor Steinberger. Marjan je skrbel za red in nemalokrat moral posredovati za varnost v diskoteki. Eden najhujših obračunov se je končal celo s streljanjem. Ko je v diskoteko prišel znan celjski major, je želel v diskoteki »vzpostaviti svoj red«, a Marjan mu je to želel preprečiti. Gospod je potegnil pištolo in nameraval z njo ustrahovati prisotne. Marjan je napel vse sile, da mu je to preprečil. Kljub vsemu je bilo izstreljenih nekaj strelov, ki pa so, po Marjanovi zaslugi, saj je majorjeve roke ves čas usmerjal proti stropu, odleteli mimo vseh prisotnih in tako nihče ni bil ranjen. Edino major je končal z zlomljeno roko. Kmalu po tem neljubem dogodku pa je Marjan zaključil z delom redarja v diskotekah, saj se ni želel več izpostavljati. Takole je obudil spomine na tisti čas: »V mladosti sem delal kot varnostnik na vratih diskoteke, saj sem potreboval denar za preživetje. Bil sem dostojno urejen, a sem kljub temu bil deležen vsega, od napada z nožem, s pištolo, s pepelnikom. Nisem pa bil nikoli pretepen, saj sem znal situacijo umiriti in se ubraniti. Vsakega človeka se da umiriti, za vsako stvar je nek razlog. Brez razloga te nihče ne napade in temu primerno je potrebno odreagirati.«

Nekateri se spominjajo, da se je znal Marjan, kljub temu da je bil pri svojem športu trd in neizprosen, tudi poveseliti. Gospod Dušan Oprešnik se spominja, da so skupaj pustovali in Marjan se je maskiral v Lepo Breno. Ko so mnogi želeli preizkusiti pristnost njenih oblin, jih je Marjan hitro ustavil z besedami: »Ne diraj, pod Breno je Fabi.«

Z enaindvajsetimi leti je Marjan odšel na služenje vojaškega roka, ki ga je služil v Postojni. Treniral je tudi v vojski. Plan treningov si je uredil sam.

Po vrnitvi iz vojske je ponovno začel s trdim delom. Treningom se je posvetil z vso vnemo. Znova je postal republiški prvak in tretji na državnem prvenstvu, kar pa je štel za neuspeh. Spet je postal član državne reprezentance in z ekipo obiskoval treninge v tujini. Na mednarodnem turnirju na Dunaju je osvojil medaljo.

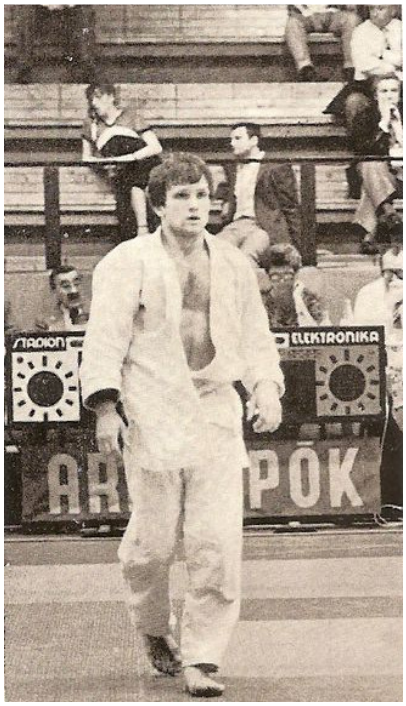

slika 22: PO VRNITVI IZ VOJSKE
(okrog 1983; fotografija je iz časopisnega izrezka)

Uspehi so se vrstili in leta 1984 je bil Marjan izbran za športnika Celja.
Še vedno je v matični klub prinašal novosti, soočal pa jih je tudi s trdimi, neizprosnimi treningi, ki edini lahko obrodijo sadove. Zaradi tega je prišlo v klubu Ivo Reya do nesoglasij in Marjan je dobil izpisnico iz kluba, v kateri je zapisano, da so jo izglasovali na seji upravnega odbora 21. februarja 1985 na željo tekmovalcev prve ekipe. Marjan je prepričan, da so bile vpletene druge spletke in ne želja sotekmovalcev, kljub temu pa je takole strnil misli ob grenki izkušnji: »Ne vem, kaj jim je bilo. Skupaj smo trenirali. Če hočeš uspevati, moraš trdo delati. Sam treniram dvakrat na dan, drugi še tolikokrat na teden ne. Na treningu je treba pasti tudi po sto in večkrat. Seveda to boli, vendar judo ni šport za nežne punčke, kot si nekateri predstavljajo. Poglejte moje prste, noge … Poglejte moja zdravniška spričevala. Včasih komaj stojim, pa ne odneham, ker vem, da bom samo z delom dosegel uspehe. In tudi jih. Morda je v tem vzrok, da me ne želijo več, kaj vem. Lani sem vseskozi, do zadnjega dne, treniral skupaj s potniki na olimpijske igre, pa čeprav sem že zdavnaj vedel, da ne bom potoval na olimpijado. Vendar se mi je to obrestovalo kasneje, ko sem na mednarodnem tekmovanju na Dunaju dosegel svoj doslej največji uspeh, tretje mesto in bronasto medaljo. Ni kar tako premagati evropskega prvaka, najboljše tekmovalce Azije itd. Tam je prišlo do izraza moje delo. Uspeh je bil večji kot tretje mesto na mladinskem evropskem prvenstvu, ki sem ga osvojil pred leti. Delati in delati je treba, to pa ni podarjeno vsem in potem iščejo vse mogoče in nemogoče vzroke drugje.« (Novi tednik, ??)
Razočaranje ob prejemu izpisnice je bilo veliko.
Ker je še vedno želel tekmovati, si je poiskal nov klub. Spominja se, da je štirinajst dni z izpisnico v roki taval in premišljeval, kaj naj naredi, saj svoje bogate športne kariere še ni nameraval zaključiti. Razmišljal je o odhodu k Olimpiji ali Novem Sadu. Ko pa so mu pri Impolu v Slovenski Bistrici ponudili, da postane njihov član, je povabilo z veseljem sprejel. Moštvo Impola je postalo eno najboljših. Kot največji uspeh, h kateremu je pripomogel tudi Marjan, štejejo osvojitev tretjega mesta v evropskem pokalu.

slika 23: MARJAN Z EKIPO IMPOLA (na sredini)
(1986; fotografija je iz knjige 60 let juda v Sloveniji: Judo včeraj – judo danes)

Klub naj bi z njegovim prihodom postal eden najmočnejših klubov v Sloveniji, a je Marjan čutil, da ga nikoli niso zares sprejeli za svojega.

Leta 1986 je Marjan na 27. tradicionalnem tekmovanju za Baumgartnov pas prvič osvojil zlati Baumgartnov pas. To je memorialno tekmovanje, ki je posvečeno Otu Baumgartnu. Oto Baumgarten je bil eden utemeljiteljev juda v Sloveniji. V knjigi 60 let juda v Sloveniji so zapisali: »Oto Baumgarten je bil eden izmed pionirjev in utemeljiteljev današnjega juda in ju-jitsa. S to borilno veščino je pričel seznanjati ljubitelje tega športa najprej v domačem kraju v Trbovljah in kmalu zatem, že leta 1941, v okupirani Ljubljani, kjer je trikrat tedensko prenašal svoja spoznanja na tečajnike in posejal semena, iz katerih so vzklili posamezniki, ki so kasneje postavili temelje organiziranemu judu v Sloveniji. … Že v letu 1942 je izdal zanimiv učni pripomoček v ciklostil tehniki DžiuDžitsu – Sistem Kano v 149 slikah, ki ponazarjajo njegov program pri vadbi ju-jitsa.« (60 let juda v Sloveniji, strani 4 in 43).
Kljub temu da je na teh tekmovanjih sodeloval že večkrat, se je vedno pojavil nekdo, ki je bil močnejši od njega. Na tem tekmovanju pa je opravičil vlogo favorita in zmagal.
»Seveda sem zadovoljen, saj je to že moj deseti nastop na tem tekmovanju, vendar sem se moral vselej zadovoljiti z drugim, tretjim oziroma četrtim mestom. Vselej sem naletel na pretežke tekmece, sedaj pa sem tudi sam pridobil težo in sem lažje prenesel vse napore. V finalnem boju je bil Mesarič nevaren tekmec, vsaka najmanjša napaka bi me stala zmage. Na srečo ga dobro poznam, že večkrat sva se srečala in tokrat sem bil boljši,« je svoj uspeh komentiral Marjan (Večer, 3. 2. 1986, stran 9).

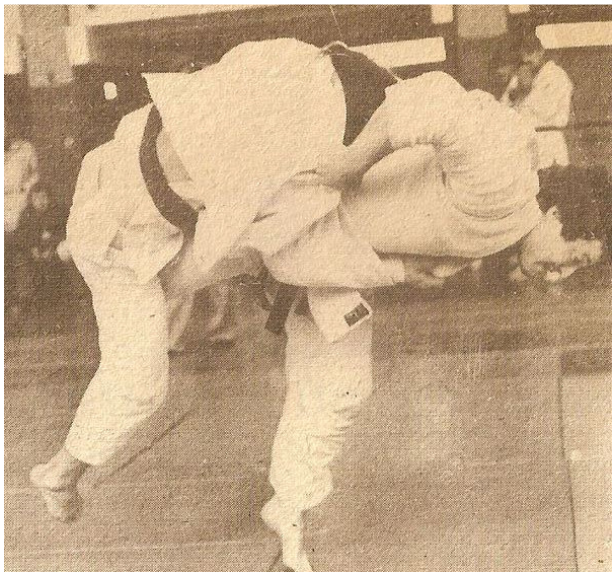

slika 24: V RAZBURLJIVEM FINALU Z MESARIČEM
(1986; fotografija je iz dnevnika Večer; 3. 2. 1986; Marjan je zgoraj)

Po dveh letih članstva v Judo klubu Impol iz Slovenske Bistrice se je odloči, da bo svojo športno srečo preizkusil v tujini. Sam pravi, da je bil prvi judo »gastarbajter«.
Dogovorili so se, da pride v Salzburg, kjer je postal član kluba Strasswalchen. Marjan, ki je bil navajen uspehov, je z velikim ponosom odšel v Avstrijo. Do Salzburga se je peljal z vlakom in tam dobil skromno sobico s skupnim straniščem na hodniku. Že naslednji dan pa je odšel na trening, da jim pokaže, kaj zna in kakšno delo pričakuje. Ker se je prišel dogovarjati, je bil lepo oblečen. Želel je čimprej dobiti delovno vizo, da ne bi imel težav. Ko je prišel do nadrejenih, so ga odpeljali v skladišče, kjer so kamioni že čakali, da nanje naložijo vreče cementa. Takrat je spoznal, da v tujem svetu samo judo ne bo dovolj. Moral je tudi trdo delati. Delal je v skladišču, kjer je tudi izdajal material, ki so ga ljudje kupili. Ker je imel težave z jezikom, je bil precej počasen. Kasneje je pomagal polagalcem ploščic. Spominja se, da je bilo težko, a je bil red.
Poleg trdega dela v službi je tudi intenzivno treniral in nizal uspehe. Rad je pred službo odšel na tek, da se je okrepil, a ljudje v vasi, kjer je živel, niso bili vajeni takšnega življenja in so bili prepričani, da nima dovolj dela, če lahko zjutraj teka po okolici. Za njih je nekaj veljalo samo delo.

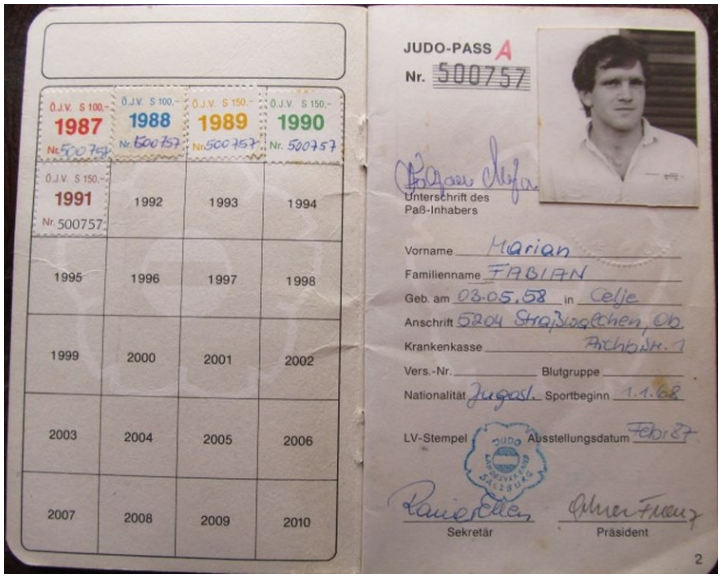

slika 25:MARJANOVA AVSTRIJSKA ČLANSKA IZKAZNICA

Postal je uspešen trener v Judo klubu Burgkirchenin njegovi varovanci so ga navdušeno sprejeli.

slika 26: MARJAN MED TRENINGOM V AVSTRIJI
(1986; fotografija je iz avstrijskega časopisa; Marjan je spredaj levo)

S svojim novim klubom je bil uspešen, sam pa je tudi, še vedno kot član Judo kluba Strasswalchen, dosegal vidne rezultate, saj je z njimi dvakrat postal državni prvak Avstrije. Tako je štirim naslovom jugoslovanskega državnega prvaka dodal še dva ekipna naslova državnega prvaka Avstrije (leta 1987 in 1988).

slika 27: MARJAN MED BOJEM V AVSTRIJI
(okrog 1986; fotografija je iz avstrijskega časopisa)

V času njegovega športnega udejstvovanja v Strasswalchenu je klub dosegel enega svojih največjih uspehov (leta 1987), saj so zasedli drugo mesto v prvi zvezni ligi in se uvrstili v evropski pokal.

slika 28: ZMAGOVALNA EKIPA STRASSWALCHENA
(1987; fotografija je s spletne strani kluba Strasswalchen, Marjan stoji tretji z desne)

Delo v Avstriji mu je odprlo nove poglede na način dela, saj je ob trenerju Manfredu Gerhardu, za katerega trdi, da je eden najboljših trenerjev, kar jih je imel, spoznaval delo v šolah, po sekcijah … »V Salzburgu sem se naučil tudi sedanjih metod dela. Predvsem pa tega, da posamezniku ni nič podarjenega in da se moraš za vse potruditi in si ustvariti sam. V Avstriji sem se naučil tudi strogosti in discipline, ki je pri tem borilnem športu še kako pomembna,« se avstrijskih izkušenj spominja Marjan.

slika 29: USPEŠNE BORBE V AVSTRIJI
(okrog 1987; fotografija je iz avstrijskega časopisa)

V Avstriji je spoznal dekle, s katero si je ustvaril družino. Ima dva otroka, ki sta že odrasla. S partnerico, katere starši so prodajali kolesa in šivalne stroje, sta odprla malo zlatarsko delavnico in Marjan je spet okusil sladkosti svojega poklica. Ker pa tujcev niso imeli preveč radi, Marjanu partnericina mama ni bila najbolj naklonjena. Pričela so se nesoglasja in po treh mesecih sta zaprla delavnico.
Marjan pa je vedno pogosteje razmišljal o vrnitvi v domovino.

Že zgodaj je začel sanjati o svoji lastni judo šoli. Tako je že v času, ko je še treniral v Avstriji, pričel urejati svojo šolo. Ker je imel probleme s prostori, je na svoji domačiji pričel z gradnjo lastne telovadnice. Pri gradnji mu je precej pomagal tudi ded njegovih otrok.

MARJAN FABJAN – TRENER

Marjan se je kot trener preizkusil že zelo zgodaj. Ko so v Celju odprli novo celodnevno osnovno šolo Frana Roša, je ravnateljici ponudil, da bi izvajal tečaj juda. Ravnateljica je bila navdušena in Marjan je pričel z rednimi treningi pionirske in mladinske sekcije. Njegovi učenci, kot jih sam imenuje, so dosegali vidne rezultate na republiških, na državnih in na mednarodnih tekmovanjih. Po prenehanju članstva v klubu Ivo Reya je počasi usahnilo tudi sodelovanje z OŠ Frana Roša.

Vidne uspehe je kot trener dosegal tudi s svojo ekipo v Strasswalchenu.

A želja, da bi imel svojo judo šolo, o kateri je vedno sanjal, je v času bivanja v Avstriji postajala vse večja.Ko se je v poznih osemdesetih letih začel vedno pogosteje vračati domov, je s skupino fantov ob sobotah in nedeljah že pričenjal s treningi. Treningom se je pridružilo vedno več fantov, ki so Marjana poznali že od prej. Izvajali so jih v njegovem kotičku v gozdu, ki ga je poimenoval Zmajevo gnezdo. Marjan je še danes prepričan, da je »narava prostor, v katerem ni omejitev, ne fizičnih in ne psihičnih, je okolje iz katerega črpamo moči« (iz spletne strani Judo kluba Sankaku).

slika 30: ENA PRVIH »TEKEM« V ZMAJEVEM GNEZDU
(okrog 1988; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana)

Potrebe mladih navdušencev, katerih število se je vztrajno večalo, so postajale vedno večje. Želeli in potrebovali so tudi vadbene prostore. Ker svoje telovadnice niso imeli, jim je na pomoč priskočil Marjanov sosed, ki jim je dovolil, da vadijo v njegovi razpadajoči hiši.

slika 31: HIŠA, V KATERI SO BILI ZAČASNI VADBENI PROSTORI
(okrog 1989; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana)

Kasneje, ko tudi ti prostori niso več zadoščali, so lahko gostovali v prostorih Gasilnega doma na Lopati pri Celju. Začeli so se vrstiti uspehi in Marjan je, po vrnitvi iz Avstrije, začel razmišljati o svojem judo klubu. Zaradi zahtevnih treningov, ki jih je izvajal, nekako ni bilo posluha za sodelovanje pri drugih judo klubih. Ker pa klub potrebuje tudi vadbene prostore, se je odločil, da bo na domačiji na Lopati pri Celju zgradil svojo telovadnico. Telovadnico je, ob pomoči zvestih prijateljev in sotekmovalcev, zgradil kot prizidek k že obstoječi domačiji. Mladi judoisti so, v želji, da kar najhitreje pridejo do lastne telovadnice, tudi del treningov namenili prevažanju samokolnic, mešanju betona in podajanju zidakov.

slika 32: MED GRADNJO NOVE TELOVADNICE
(1990; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana)

Prizidek je bil kmalu gotov in mladi celjski judoisti so lahko pričeli z redno vadbo.

slika 33: NOVA TELOVADNICA
(1991; fotografija je iz osebne zbirke g. Fabjana)

slika 34: VESELJE PO OPRAVLJENEM DELU
(okrog 1991; fotografija je last g. Cirila Počivavška; Marjan čepi na sredini)

Želeli so registrirati novi klub, a se je zapletlo zaradi administrativnih težav. Klub so najprej registrirali v okviru telovadnega društva TVD Partizan 19. september – Ostrožno. To je bilo leta 1990. Z imenom Ostrožno so pričeli tudi tekmovati in kaj kmalu začeli posegati po vidnejših rezultatih. Tako je že leta 1990 mladinec Ivo Kroflič osvojil naziv republiškega prvaka in državnega podprvaka.
Marjan je v tistem obdobju huje zbolel, saj je imel srčni infarkt, a je kljub vsemu nadaljeval s treniranjem. Čeprav ni bil najbolj discipliniran bolnik, je z močno voljo premagal bolezen in nadaljeval z neumornim delom, ki je kmalu obrodilo vidne sadove. Le tri mesece po dveh srčnih infarktih je Marjan,na prvem državnem tekmovanju v samostojni Sloveniji, postal državni prvak v kategoriji do 78 kg. Tako je osvojil državno prvenstvo še v tretji državi.
Verjetno ni nikogar med športniki, ki bi se lahko pohvalili z nazivom državnega prvaka v treh državah.

Leta 1992 je še tekmoval na državnem prvenstvu Avstrije, a je bil, po prijavi Slovenije, suspendiran, saj ni mogel biti hkrati državni prvak v dveh državah. Takrat je zadnjič tekmoval za Avstrijo.
Uspešno je tekmoval tudi na 34. Baumgartnovem memorialu, saj je, drugič v svoji karieri, osvojil zlati Baumgartnov pas. V finalnem dvoboju je premagal klubskega kolega Petra Bevca. Po tekmovanju je povedal: »Vsak nastop je zame lepo doživetje, posebej še na tem tradicionalnem tekmovanju. Spomnim se, da sem prvič nastopil že lata 1972 in kasneje skoraj vedno, če sem le bil doma. Prvič sem to trofejo osvojil leta 1982. V finalu sem sicer bil še večkrat, vendar so pač bili drugi tedaj boljši. Letošnja konkurenca je bila nekoliko slabša, vendar se moraš za vsako točko in zmago boriti z vso močjo in znanjem. Predvsem pa moram pohvaliti svojega tekmeca Petra Bevca, ki odlično napreduje.« (Večer; ??).

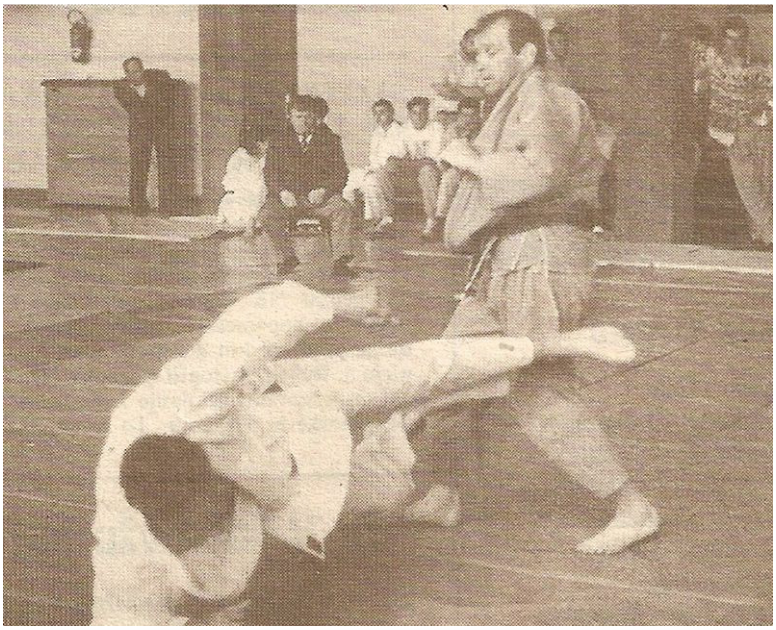

slika 35: BOJ ZA ZLATI BAUMGARTNOV PAS
(1992; fotografija je iz Večera; ??; Marjan stoji)

Istega leta je na mednarodnem tekmovanju AbramoOldrini v Italiji, kjer je osvojil peto mesto, zaključil svojo tekmovalno pot.

Ko so se s klubom preselili v nove prostore, v objekt, ki so ga poimenovali Budokan Fabjan, pa so tudi preimenovali svoj klub. Poimenovali so ga Judo klub Sankaku. Beseda sankaku v japonščini pomeni trikotnik. S tem imenom so simbolično prikazali tri sekcije, ki so jih ustanovili v okolici Celja. To so bile Griže, Galicija in Kristan vrh. Klub je bil ustanovljen 14. januarja 1992 in je imel ob ustanovitvi osemnajst članov.
Ker je zaradi včlanitve v Judo klub Sankaku iz kluba Ivo Reya odšlo precej članov, je Marjan padel v nemilost tudi pri Judo zvezi Slovenije. Marjan se je želel izogniti konfliktnim situacijam, zato se je odločil, da bo v svojem klubu ustanovil žensko sekcijo, saj se z ženskim judom drugi v Celju niso ukvarjali.
Začeli so z načrtnim delom z dekleti in sledila je prevlada deklet, ki so s svojimi uspehi posegle v sam svetovni vrh. In za vsemi temi uspehi stoji človek s »trdo roko«, ki zahteva red in disciplino in predvsem neizčrpno predanost.

slika 36: MARJAN PRED SVOJIM »KRALJESTVOM«
(fotografija je iz članka Intervju s trenerjem juda Marjanom Fabjanom; www.siol.net; 2013)

Začetkov, ki so bili zelo skromni, se Marjan takole spominja: »Nismo imeli blazin niti prostora za trening. Če je bil dež, smo vadili moji dnevni sobi. Največ smo trenirali v gozdu, priprave smo imeli ob Šmartinskem jezeru. Spali smo pod nekakšno uto, kjer je bil zložen les. Potem smo se preselili v gasilski dom, nato v sosedovo porušeno hišo. Notri smo se naselili kot Romi. Bilo je prav smešno. Tako smo se selili sem ter tja, dokler nisem začel graditi male dvorane na svojem zemljišču v velikosti devet krat devet metrov. Izolacije ni bilo, zato je pozimi pihal veter skozi špranje. Treninge za telesno pripravljenost smo opravljali zunaj, saj v telovadnici ni bilo orodij. Pozimi, ko je bilo zelo mrzlo, smo imeli sod z oljem, ki smo ga kurili, da smo si pogreli roke. Sčasoma pa se je vse skupaj začelo razvijati. To je videl tudi župan Bojan Šrot, ki je pomagal. Za pomoč nikoli nisem prosil sam, saj me je bilo sram. Počasi je zrasla velika telovadnica in nov objekt.«

slika 37: V NOVIH VADBENIH PROSTORIH NA LOPATI
(okrog 2013; fotografija je iz dokumentarnega filma Mehek kot skala)

Ko so se razmere izboljšale, so lahko začeli z načrtno vadbo. Svoje vadbene skupine pa so organizirali tudi v drugih manjših krajih, saj se jim je zdelo smiselno, da so vadbeni prostori blizu in se otrokom ni potrebno voziti v Celje, ampak se k njim pripeljejo vaditelji. Začeli so s sekcijami v Grižah, v Kristan vrhu in v Galiciji, danes pa imajo v okolici Celja že dvanajst sekcij.

Delo z mladimi poteka enkrat tedensko in Marjan se zavzema za to, da malčki začnejo judo spoznavati skozi igro, saj bi bilo nesmiselno, da bi njihovo delo že takoj usmerjali k doseganju vrhunskih rezultatov. Otroke do osmega leta učijo padati, zlagati kimono, pozdravljati … Učijo jih osnov življenja, kajti judo je način življenja.

O začetkih treniranja je Petra Nareks v knjigi Judo – trda pot: mojstri Judo kluba Sankaku, ki jo je izdal Marjan Fabjan s svojimi sodelavci, mojstri juda, zapisala: »Od otroka bi bilo nesmiselno zahtevati, da že po nekajmesečni vadbi osvoji celotne prvine juda. Judoistične veščine in spretnosti se razvijajo postopoma. Veliko let trdega dela in predanosti je potrebno, da posameznik postane vešč te umetnosti.

Zatorej je potrebno na otroka že v samem začetku njegovega športnega razvoja pozitivno vplivati in ga pravilno usmerjati.

V začetku je glavni namen vadbe juda, da se otrok na treningu sprosti in postopoma, skozi igro, osvaja določene prvine juda.
Skozi vadbo juda se otroci preko trenerja seznanjajo z judoističnimi pravili in navadami, ki se jih od njih pričakuje. Učijo se pomembnih vrednot, kot so:spoštovanje, lepo obnašanje, poštenost, iskrenost, pogum, predanost, delavnost, zanesljivost, vztrajnost in, nenazadnje, želenih judoističnih veščin. Skratka, preko juda se otroci razvijajo v osebo z družbeno zaželenimi vrlinami.
Zatorej je glavna naloga trenerja, da otroke skozi celoten trening seznani z judo pravili in navadami ter jih spodbuja k čim večji osvojitvi le teh.
Pravila, ki so na prvi pogled manj pomembna, imajo kljub temu določeno (če ne celo odločilno) vlogo pri izoblikovanju otrokove samopodobe kot judoista.«

slika 38: MALČKI MED VADBO V JUDO ŠOLI MALČEK
(fotografija je s spletne strani Judo kluba Sankaku)

Ko malčki spoznavajo zakonitosti juda, želijo tudi prikazati naučeno. Osvojeno znanje lahko prikažejo s polaganjem pasov. Pas (obi) s svojo barvo prikazuje osvojeno znanje. »Po stopnjah pasov se povečuje tudi osvojeno znanje tehnik in prijemov. Najnižji oziroma osnovni pas je bel. Pri polaganju belega pasu moraš pokazati nekaj osnov iz juda, pa tudi določeno znanje teorije. Glede na to, da se za judo odločajo vedno mlajši otroci, je izpitna komisija za pasove uvedla tudi vmesne pasove. Tako sledijo belo-rumen, rumen, rumeno-oranžen, oranžen, oranžno-zelen, zelen, moder in rjav pas. Vsi ti pasovi so šolski KYU pasovi. Polagajo se po določenih merilih. Kandidat mora imeti predhodno stopnjo pasu določeno dobo, doseči mora določeno število točk na tekmovanjih, imeti dovolj obiskov na treningih in seveda, naučiti se mora metov, padcev in vsega potrebnega za višjo stopnjo pasu. Poleg vseh teh izpolnjenih pogojev pa se mora s polaganjem strinjati tudi trener. Ko opraviš vse stopnje šolskih pasov, sledijo mojstrski pasovi. Ti so razdeljeni na DAN. In sicer od 1. – 5. DAN črni pas, 6. – 8. DAN črni ali rdeče – beli pas, 9. – 10. DAN rdeči pas, 11. in 12. DAN dvojna širina beli pas. 12. DAN ima samo ustanovitelj juda Jigoro Kano. Tudi za te pasove so določena merila. Poleg vseh zgoraj naštetih omejitev so tudi starostne omejitve. Mojstrske pasove lahko osvojiš tudi na DP v Katah, kjer prvouvrščeni par prejme višjo stopnjo pasu. Sicer pa lahko višjo stopnjo pasu osvojiš tudi, če imaš zelo dobre rezultate ali pripomoreš k razvoju juda,« je v knjigi Judo – trda pot zapisala Lucija Polavder.

Marjan je v prvih letih delovanja svojega kluba pripravil delovni list s teorijo, ki so jo morali njegovi učenci znati pri polaganju pasov.

TEORIJA JUDA

» SANKAKU «

1. KAJ JE JUDO?
   -JUDO je šport, ki združuje pamet in moč.
2. KAJ POMENI BESEDA JUDO ?
   -Pomeni : JU - MEHKO
   Mehka-pot
3. KDO JE USTANOVIL JUDO ?
   -Jigoro Kano
4. KDAJ ?
   -1882 leta
5. KJE ?
   -Tokijo -Japonska
6. KAKO SE JE IMENOVALA PRVA ŠOLA ?
   -Kodokan
7. KAJ POMENI BESEDA KODOKAN ?
   -Center za iskanje prave poti.
8. KAKO SE JUDO RAZDELI ?

J U D O

Neti	Parter	Padci
-Nožni	-Končni prijemi	-Naprej preval(zempo tonkai)
-Bočni	-Vzvodi	-Nazaj(ushiro ukemi)
-Nožni	-Davljenja	-Na stran(joko ukemi)
-Počrtvovalni		-Naprej padec(mae ukemi)

9. RAZDELITEV PASOV

Šolski (KYU pasovi)	Mojstrski (DAN pasovi)	
6. KYU beli	1.DAN črni	6.DAN rdeče beli
5. KYU rumeni	2.DAN črni	7.DAN rdeče beli
4. KYU oranžni	3.DAN črni	8.DAN rdeče beli-aliČrni
3. KYU zelani	4.DAN črni	9.DAN rdeče beli
2. KYU plavi	5.DAN črni	10.DAN rdeče beli
1. KYU rjavi		

11.in12.DAN dvojna širina beli

10. POZDRAV -stoje (Tachi rei)
    -kleče (za rei)
11. BOREČNI POLOŽAJI (shizen)
    -naravni (shizen tai)
    -obrambni (jigo tai)
12. PRIJEM ZA KIMONO (gard) kumi kata
    -dovoljeni in nedovoljeni prijemi
13. OBLAČILO ZA BORILNE VEŠČINE Bodo gi

KIMONO (zgornji del)

JUDO GI

OBI (pas)

HUTSON (spodnji del,hlače)

14. OSNOVE JUDA
    -koncentracije, pravega momenta, trikotnika
    -popuščanja
    -akcije-reakcije
    -daljše palice lažjega vzvoda
15. HIGIJENA,OBMAČANJE

slika 39: DELOVNI LIST S TEORIJO
(delovni list hrani g. Dušan Tanko, ki je bil tudi ocenjevalec na polaganjih)

Delo v klubu je razdeljeno na več skupin. Otroci med četrtim in šestim letom obiskujejo skupino Judo malček, v drugi skupini so otroci med šestim in desetim letom starosti, v tretji otroci med desetim in enajstim letom. Kasneje so razporejeni med kadete in, po potrebi, še v kakšno dodatno skupino. Malčki imajo vadbo enkrat tedensko, kasneje so treningi dvakrat ali trikrat tedensko, v članski konkurenci trenirajo vsak dan in vrhunski športniki dvakrat dnevno. Zaradi vedno večjega števila članov so morali vadbene prostore še razširiti. Uredili so nove vadbene prostore, ki niso veliko oddaljeni od njihovega centra na Lopati.

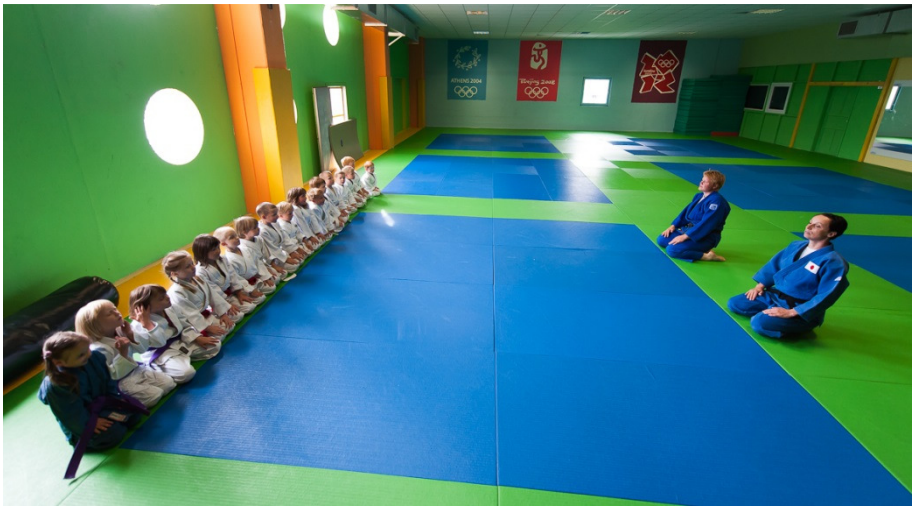

slika 40: NOVI VADBENI PROSTORI
(fotografija je s spletne strani kluba)

V teh prostorih imajo tudi trenutno edini fitnes za otroke v Sloveniji.

slika 41: FITNES ZA OTROKE
(fotografija je s spletne strani kluba)

Marjan velja za trdega in neizprosnega trenerja. Sam trdi, da je še bolj strog kot pa se o njem govori, saj se vrhunski judoist lahko razvije le ob trdem delu in upoštevanju strogih judoističnih načel. Judoiste je razdelil v tri skupine. V prvi skupini so tisti, ki imajo judo radi, v drugi pa tisti, ki želijo biti v judu uspešni. Judoisti druge skupine izhajajo iz tistega dela prve skupine, ki želi doseči nekaj več. Tako dobimo tretjo skupino judoistov – to so tisti, ki imajo judo radi in želijo doseči dobre rezultate. Predstavnike tretje skupine na treningih »tera« do skrajnih meja sposobnosti, do trenutka, ko mislijo, da ne gre več. In, če so učenci v tem trenutku sposobni narediti še kaj več, potem ve, da lahko z njimi doseže vse. To so judoisti, ki lahko postanejo šampioni. Ne priznava talentov, saj je prepričan, da sta za uspeh pomembna odnos in zaupanje.

Po njegovem bodo do dobrih rezultatov prišli le tisti, ki bodo šli preko svojih meja, tisti, ki bodo naredili več kot so zmožni.
Od svojih učencev zahteva red in disciplino. Na njegove treninge se ne zamuja. Ne dovoli jim, da ponočujejo, saj se zaveda, da so obremenitvena treningih tako hude, da obojega ne bi zmogli. Tekmovalci iz prve ekipe, ki trenirajo dvakrat dnevno, se morajo podrediti špartanskemu načinu življenja, opustiti morajo nočno življenje, pohajkovanje in nešportni način življenja. Odreči se morajo tudi uživanju dovoljenih in nedovoljenih poživil. Sam se je v času svojega aktivnega ukvarjanja z judom soočil tudi z uživanjem nekaterih substanc, ki so jih preprosto imenovali vitamini. Ko je prihajal s skupnih priprav, je ugotovil, da se mu je mišična masa precej okrepila. S takšnim načinom se ni nikoli sprijaznil. Takole je pokomentiral jemanje poživil: »Povejte mi, zakaj bi sploh potrebovali tablete?Zgolj zato, ker nekdo trenira dvakrat na dan? Kaj pa delavec, ki celo življenje gara po 8 ur na dan, na soncu in mrazu? A on jih ne potrebuje? Naj mi nekdo dokaže, da je trening škodljiv in da mora zato uživati neke dodatne substance! Vprašajte moje tekmovalce, ki z največjih tekem prinašajo medalje, ki živijo športno življenje, ali pijejo kokakolo? Pa red bull? Kavo?« (iz prispevka Intervju s trenerjem juda Marjanom Fabjanom; www.siol.net; 2013).

slika 42: TRENER FABI V AKCIJI
(fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala)

Strog je tudi ob neupoštevanju navodil. Kljub temu da dela z odraslimi ljudmi, je včasih potrebna trda roka. Pravi, da se z mlajšimi otroci najbolj razume in jih ne maltretira. V začetku je bil prepričan, da je s svojimi varovanci lahko tudi prijatelj, a je kmalu ugotovil, da tak način ne vodi do vrhunskih rezultatov. Sedaj se zaveda, da mora med trenerjem in tekmovalcem biti jasna meja, da je potrebno včasih odreagirati tudi grobo. »Pri starejših velja drugačen odnos. Tam ni debatiranja. Pade tudi kakšna klofuta. Če ne zaleže, ko človeku desetkrat rečeš, kako naj se vrže, ker sicer lahko postane invalid, je bolje, da mu dam eno okrog ušes ali s palico po zadnji plati, kot da ga bom gledal, kako se bo vozil z invalidskim vozičkom, ker me ni poslušal. Govoriš mu mesec, dva, nato se poškoduje…. Toliko časa še toleriraš. Potem, ko si mu že vse pokazal in povedal, pa več ne gre. Druga možnost je, da ga naženeš, česar pa ne počnem. Raje vse stvari rešimo v klubu. Usedemo se in se pogovorimo. Če je potrebno, tudi najboljšega trenerja zamenjamo,« svojo ´trdo roko´ pojasnjuje Marjan.

Marjan, znan po samosvojem principu treniranja, pa kljub temu trdi, da se še vedno uči in da se zaveda, da potrebuje še več znanja, da bo svoje tekmovalce obdržal na trenutni ravni. Začetno znanje si je pridobil v Avstriji. Od takrat si redno dela primerjave in analize. V svoji pisarni ima urejen delovni kotiček, kjer vse piše in riše, primerja in obdeluje.

slika 43: MARJAN V SVOJEM DELOVNEM KOTIČKU
(2014; fotografija je last raziskovalk)

Izkušnje pridobiva tudi v svojem športnem centru na Lopati, kamor vabijo judoiste z vse Evrope, da se pri njih udeležijo judoističnih taborov, kjer vse izgleda zelo špartnasko. Spijo v spalnih vrečah, kuha pa jim gospa Simona, Marjanova partnerica. Udeleženci imajo vse zastonj. Marjan in njegovi varovanci pa nabirajo izkušnje od tujih reprezentanc in od vsega ponujenega črpajo najboljše. Največ izkušenj pa Marjan in njegovi tekmovalci pridobijo v tujini. Marjan je bil že dvaindvajsetkrat na izpopolnjevanju na Japonskem. Večkrat s seboj pelje tudi svoje tekmovalce, saj trdi, da naši najboljši doma nimajo primernih sotekmovalcev. Prvič so na priprave v deželo vzhajajočega sonca odšli leta 2000.
Veliko pa je sodeloval tudi z japonskimi trenerji. Pet let je v klubu sodelovala ShinobuIshihara, nekaj let manj pa Jukiko Honda. Od leta 2001 sodelujejo z Nizozemko Jennifer Gal, diplomirano trenerko juda in nosilko olimpijske medalje.

slika 44: MED TRENINGOM NA JAPONSKEM
(fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala)

O treniranju in pripravah ima Marjan svoje mnenje, saj trdi, da je doma potrebno opraviti dobre treninge, da lahko potem na pripravah iztržiš najboljše, kar ti težki dvoboji ponujajo.
Takole je opisal svoje mnenje v knjigi Judo – trda pot: »Judo – priprave ali trening
Tudi tukaj se moje mnenje nekoliko razlikuje od drugih. Doma, v domačem okolju, navadno skrbimo za ustrezno fizično kondicijo in tehniko tekmovalcev. Ko pa gremo v tujino, navadno rečemo, da gremo na priprave, kjer imamo dober »sparing« s poudarkom na borbah. Menim, da ni tako, saj gremo v resnici na trening (saj veste kaj ponavadi piše na vabilu: »trening kamp« in ne »priprave kamp«), pripravljamo pa se doma. Na skupnih kampih trenerji bolj malo pripravljajo tekmovalce, le tu in tam dajo kakšen napotek, ostali čas pa lahko le gledajo in stojijo ob strani. Bolje rečeno je to trening. Tekmovalci trenirajo borbeno situacijo in pridobivajo občutek, ki ga bodo kasneje potrebovali v pravi borbi. Tekmovalci se torej pripravljajo doma, saj je le dobra in kvalitetna priprava pogoj za uspešen trening. Ponavadi pravimo tudi, da tekmovalca pripravljamo za evropsko ali svetovno prvenstvo, to ne pomeni, na mednarodnem kampu, ampak pomeni v zadnji fazi priprav doma. Zato tudi v zadnji fazi ne govorimo, da tekmovalca treniramo, ampak ga pripravljamo.«

Marjan, ki je znan po tem, da nikoli ne pokaže svojih čustev, je na spletni strani kluba Sankaku zapisal: »O dobljeni borbi
Trenutek zmagoslavja na tatamiju – kako naprej? Veliko borcev se zmage veseli na glas, zelo očitno, brez zadržkov. So pa tudi takšni, ki znajo veselje in uspehe podoživeti zgolj notranje – z iskro v očeh in zaprtimi ustnicami. Zlasti veliko se dogaja s pogledom – ta najprej išče trenerja, se z njim sporazume brez besed, potem pa umirjeno gleda naprej, sledi popravljanje kimona in ponovna brezbesedna komunikacija s trenerjem. Misli so usmerjene samo k eni stvari – k dobljeni borbi; četudi je bila borba vredna zmagoslavnega krika ali vsaj dviga rok, oko ne izgubi fokusa, telo je vzravnano. Še končni pozdrav, stisk rok, poklon in odhod z blazine. Natančno

merjenje korakov do trenerja, ki borki/borcu močno stisne roko, mu nekaj prišepne na uho; slednji posluša in prikimava ter se v elegantnem koraku oddalji s prizorišča.
To je zmagovalka. To je zmagovalec. Judoistka/judoist Judo kluba »Z dežele« Sankaku Celje, ki (še vedno) piše najboljšo zgodbo v zgodovini slovenskega juda.
S temi občutki in razmišljanjem se je pred leti rodil judo klub, ki danes šteje več kot tristo članov in diha z mestom, v katerem živi oseminštirideset tisoč prebivalcev. Zgrajen je bil na vasi, blizu polj in gozda, na svoji zemlji. Počasi, a vztrajno se je gradil in zgodil Budokan Fabjan, ki je, poleg vloženih materialnih sredstev, deležen pomoči župana mesta, predvsem pa dela ljudi, ki so verjeli v Zmago…
In takšni ljudje se danes zbujajo v zmagovalna jutra! Vsakodnevni napori, vsakodnevno trdo delo, vsakodnevna odrekanja zaradi treninga, so klubu prinesla: tri olimpijske medalje, naslov evropskih klubskih prvakinj 2009, svetovne in evropske medalje v vseh starostnih kategorijah, dominantnost v državni konkurenci.
Vse to je možno! In se je zgodilo! Nekoč otroci, osnovnošolski nadobudneži, so danes svetleče zvezde na svetovnem in evropskem judo nebu… In niso še zaključili svoje zgodbe, pravzaprav jo vsak dan znova pišejo in sestavljajo prav poseben judoistični mozaik.
Pridruži se nam! če si pripravljen verjeti in videti (saj veš, da moraš za to gledati s srcem kot Mali princ), potem je to zate zmagoslavna zgodba.
Fabi«

slika 45: URŠKA ŽOLNIR PO ENI OD ZMAG NA OI V LONDONU
(fotografija je z interneta; Urška Žolnir – slike)

V svojem Budokanu Fabjan je Marjan začel pisati slovensko judoistično pravljico. Zgodbo o mehki poti (judo pomeni mehka pot), ki jo je ustvaril s trdo roko in garanjem. A vsi napori so bili poplačani z velikimi uspehi njegovih učencev.

Iz statističnega pregleda njihovih uspehov lahko razberemo naslednje:

1993 Igor Ratajc – prva medalja za klub (DP po pasovih)

1997 Maja Frece – 2. mesto na olimpijadi mladih (Lizbona, Portugalska)
Urška Žolnir – evropska mladinska prvakinja (Ljubljana, Slovenija)
Maja Frece – 5. mesto na evropskem mladinskem prvenstvu (Ljubljana, Slovenija)

1998 Urška Žolnir – svetovna prvakinja na igrah mladih (Moskva, Rusija)
Petra Nareks – 3. mesto na svetovnih igrah mladih (Moskva, Rusija)
Maja Frece – 5. mesto na svetovnih igrah mladih (Moskva, Rusija)
Petra Nareks – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Bukarešta, Romunija)
Maja Frece – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Bukarešta, Romunija)

1999 Jožica Svečak – zmagovalka na olimpijadi mladih (Esbjerg, Danska)
Urška Žolnir – mladinska evropska prvakinja (Ostia, Italija)
Maja Frece – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Ostia, Italija)
Petra Nareks – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Ostia, Italija)
Petra Nareks – prva medalja iz svetovnega A-pokala (Praga, Češka)
1. mesto v Alpski ligi (ekipno)

2000 Petra Nareks – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Nikozija, Ciper)
Maja Frece – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Nikozija, Ciper)

2001 Urška Žolnir – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (München, Nemčija)
Petra Nareks – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Budimpešta, Madžarska)
Lucija Polavder – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Budimpešta, Madžarska)Petra Nareks – 3. mesto na sredozemskih igrah (Tunis, Tunis)

2002 Petra Nareks – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Maribor, Slovenija)
Urška Žolnir – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Maribor, Slovenija)
Nives Perc – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Maribor, Slovenija)
Maja Uršič – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 17 let (Gyor, Madžarska)
Rok Drakšič – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 17 let (Gyor, Madžarska)

2003 Rok Drakšič – 2. mesto na olimpijskih igrah mladih (Pariz, Francija)
Maja Uršič – 2. mesto na olimpijskih igrah mladih (Pariz, Francija)
Petra Nareks – 2. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Düsseldorf, Nemčija)
Lucija Polavder – evropska mladinska prvakinja do 20 let(Sarajevo, BiH)
Nives Perc – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let(Sarajevo, BiH)
Petra Nareks – zmagovalka GS turnirja v Moskvi

2004 Urška Žolnir – 3. mesto na olimpijskih igrah (Atene, Grčija)
Petra Nareks - 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Bukarešta, Romunija)
Rok Drakšič – 3. mesto na evropskem prvenstvu mladih do 23 let (Ljubljana, Slovenija)
Rok Drakšič – 2. mesto na evropskem prvenstvu mladih do 20 let (Sofija, Bolgarija)

2005 Urška Žolnir – 3. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Kairo, Egipt)
Petra Nareks - 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Rotterdam, Nizozemska)
Lucija Polavder – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Rotterdam, Nizozemska)
Rok Drakšič – 2. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Zagreb, Hrvaška)
Rok Drakšič – 2. mesto na sredozemskih igrah (Almeria, Španija)
Petra Nareks – 3. mesto na sredozemskih igrah (Almeria, Španija)
Urška Žolnir – 3. mesto na sredozemskih igrah (Almeria, Španija)
Lucija Polavder – 5. mesto na sredozemskih igrah (Almeria, Španija)

2006 Rok Drakšič – 3. mesto na svetovnem mladinskem prvenstvu

Petra Nareks – 3. mesto na lanskem evropskem prvenstvu (Tampere, Finska)
Lucija Polavder – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Tampere, Finska)
Urška Žolnir – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Tampere, Finska)

2007 Lucija Polavder – 2. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija)
Urška Žolnir – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija)
Rok Drakšič – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija
Urška Žolnir – 2. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Beograd, Srbija)
Petra Nareks – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Beograd, Srbija)
Lucija Polavder – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Beograd, Srbija)
Džukič Vesna – 2. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 23 let (Salzburg, Avstrija)
Maja Uršič – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 23 let (Salzburg, Avstrija)
Anja Pečnak – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvudo 20 let (Praga, Češka)

2008 Lucija Polavder – 3. mesto na olimpijskih igrah (Peking, Kitajska)
Urška Žolnir – 7. mesto na olimpijskih igrah (Peking, Kitajska)
Tina Trstenjak – mladinska svetovna prvakinja (Bangkok, Tajska)
Petra Nareks – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Lizbona, Portugalska)
Urška Žolnir – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Lizbona, Portugalska)
Lucija Polavder – 3. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Lizbona, Portugalska)
Vesna Džukič – 5. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 23 let (Zagreb, Hrvaška)

2009 Urška Žolnir – članska svetovna prvakinja (Rotterdam, Nizozemska)
Tina Trstenjak – 3. mesto na mladinskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
VloraBeđeti – 3. mesto na mladinskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
Ana Velenšek – 5. mesto na mladinskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
Urška Žolnir – članska evropska prvakinja (Tbilisi, Gruzija)
Petra Nareks – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Tbilisi, Gruzija)
Lucija Polavder – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Tbilisi, Gruzija)
Ro Drakšič – evropski mladinski prvak do 23 let (Antalya, Turčija)
Sankaku – evropski klubski prvak (ženske) (Orleans, Francija)
Lucija Polavder – 1. mesto na sredozemskih igrah (Pescara, Italija)
Urška Žolnir – 1. mesto na sredozemskih igrah (Pescara, Italija)
Petra Nareks – 3. mesto na sredozemskih igrah (Pescara, Italija)
Tina Trstenjak – 3. mesto na sredozemskih igrah (Pescara, Italija)
Rok Drakšič – 3. mesto na sredozemskih igrah (Pescara, Italija)

2010 VloraBeđeti – 2. mesto na mladinskem svetovnem prvenstvu (Agadir, Maroko)
Ana Velenšek – 2. mesto na mladinskem svetovnem prvenstvu (Agadir, Maroko)
Lucija Polavder – članska evropska prvakinja (Dunaj, Avstrija)
Rok Drakšič – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Dunaj, Avstrija)

2011 Aja Gačnik Zupanc – 2. mesto na olimpijskih igrah mladih (Trabzon, Turčija)
Adrian Gomboc – 2. mesto na olimpijskih igrah mladih (Trabzon, Turčija)
Urška Žolnir – 3. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
Rok Drakšič – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
Raša Sraka Vukovič – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Pariz, Francija)
Urška Žolnir – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Istanbul, Turčija)
Ana Velenšek – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Istanbul, Turčija)
Lucija Polavder – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Istanbul, Turčija)
Mihael Žgank – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Lommel, Belgija)

Urška Gračner – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Lommel, Belgija)
Aja Gačnik Zupanc – 2. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 17 let (Malta)
2012 Urška Žolnir – olimpijska prvakinja (London, Velika Britanija)
Lucija Polavder – 2. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Čeljabinsk, Rusija)
Rok Drakšič – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Čeljabinsk, Rusija)
Ana Velenšek – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Čeljabinsk, Rusija)
Urška Žolnir – 5. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Čeljabinsk, Rusija)
Katja Rigelnik – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Poreč, Hrvaška)
Urška Gračner – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Poreč, Hrvaška)
Mihael Žgank – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu do 20 let (Poreč, Hrvaška)
2013 Rok Drakšič – članski evropski prvak (Budimpešta, Madžarska)
Lucija Polavder – članska evropska prvakinja (Budimpešta, Madžarska)
Ana Velenšek – 2. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Budimpešta, Madžarska)
Tina Trstenjak – 3. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Budimpešta, Madžarska)
Anka Pogačnik – 7. mesto na članskem evropskem prvenstvu (Budimpešta, Madžarska)
Tina Trstenjak – 5. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija)
Rok Drakšič – 7. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija)
Ana Velenšek – 9. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (Rio de Janeiro, Brazilija)
Adrian Gomboc – 3. mesto na mladinskem evropskem prvenstvu (Ljubljana, Slovenija)
Lucija Polavder – zmagovalka sredozemskih iger (Mersin, Turčija)
Petra Nareks – 2. mesto na sredozemskih igrah (Mersin, Turčija)
Anka Pogačnik – 3. mesto na sredozemskih igrah (Mersin, Turčija)

In vseh teh uspehov zagotovo ne bi bilo, če se Marjan ne bi odločil za svojo pot, pot, polno odrekanj in trdega dela ter na njej trmasto vztrajal.

Delavnik Marjana Fabjana se začne že zelo zgodaj. Vstaja ob petih zjutraj. Ob jutranji kavici pripravi program za trening, ki se za člane prve ekipe začenja ob šesti uri. Dopoldan ga čaka kup dela v pisarni, kjer pa ima zanesljiva pomočnika. Po kosilu sledi obvezni opoldanski počitek, po katerem je Marjan povsod poznan. Ob šestnajsti uri ima sestanek s trenerji. Na njem naredijo načrt za večerni trening reprezentantov, ki traja od 19. do 21. ure.
Marjan nadzira vse treninge, tako vaje v judo vrtcu, kot treninge svojih olimpijcev. Še vedno svoje učence rad popelje na trening v naravi, saj meni, da je narava neizčrpen vir energije, zato so v njegovem Zmajevem gnezdu uredili telovadni prostor.

slika 46: MED TRENINGOM V ZMAJEVEM GNEZDU
(fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala)

Na vprašanje ali je zahtevnejše biti tekmovalec ali trener, je brez razmišljanja odgovoril, da je delo trenerja zahtevnejše, saj mora biti ves čas na tekočem z vsemi dogajanji. Pripraviti mora načrt vadbe, ki je, v šampionskih vrstah, specifičen za vsakega tekmovalca posebej. Spremljati mora tekme ostalih nasprotnikov, da spozna njihove prednosti in slabosti, poskrbeti za izhode tekmovalcev, saj so na tekmovanjih v tujem svetu in se nekateri težko znajdejo, za njihovo bivanje in prehranjevanje, za izpeljavo načrtovanih treningov …
Takole je v knjigi Judo – trda pot v poglavju Judo – gladiatorstvo zapisal: »… Vrhunsko pripravo judoista in udeležbo na tekmovanjih imenujem: gladiatorstvo v judu. Tu mora biti trener največji skriti igralec, taktik, navidezno neusmiljen, z dobro strategijo, ki pozna tudi umazane igre vrhunskih tekmovalcev – gladiatorjev. Največkrat to gladiatorstvo spremljajo resne poškodbe, jok, maksimalno odrekanje, zaprtost vase. Trener prepriča tekmovalca, da ni nihče boljši od njega, prav tako mu ne dovoli, da ga v času vrhunskega treninga kdo kakorkoli premega. Takoj ko tekmovalec podvomi v kakšno trenerjevo navodilo, je igra končana. Tako imenovano gladiatorstvo lahko vodi v uspeh ali v neuspeh. Vedeti moramo, da na koncu zmaga samo en gladiator. In pot do zmage je znana le njemu in njegovemu trenerju.«

Spominja se, da je na olimpijskih igrah v Pekingu, ko se je Lucija Polavder borila za bronasto kolajno s 44 kilogramov težjo Korejko KimNayoung, dobro naštudiral prednosti Korejke. »Prej sem videl, da je Korejka dobra v prijemu za vrat. Luci sem rekel, da če jo bo prijela za vrat, bo konec. In Luca je navodila, kot vedno, izpolnila in dosegla največji uspeh kariere – bronasto olimpijsko medaljo,« je svoje ´tiho´ delo komentiral po osvojitvi bronastega odličja na olimpijadi v Pekingu.

slika 47: LUCIJA POLAVDER IN MARJAN NA OI V PEKINGU
(2008; fotografija je z interneta; Lucija Polavder- slike)

Znan je tudi po tem, da mu veliko več kot talent, pomeni trdo delo in predanost športu. Prepričan je, da uspeh tiči predvsem v trdem delu. Najpomembnejša za doseganje odličnih rezultatov je tekmovalčeva volja do uspeha, pa tudi vztrajnost in ljubezen do športa.
Ko so njegove učenke na evropskem prvenstvu v Istanbulu (Urška Žolnir, Ana Velenšek in Lucija Polavder) osvojile tri bronaste kolajne, je dejal: »Vsa umetnost tiči v trdem delu, ki ima zame bistveno večjo težo ko nadarjenost. Če bi izbirali zgolj obetavne judoiste, ne bi prišli nikamor. Če se osredotočimzgolj na svoje reprezentante, sta Lucija in Tina premajhni za svojo

kategorijo, Ana pa prepočasna oziroma premalo eksplozivna. Vendar kljub temu vse tri zmagujejo, to pa zato, ker veliko in tudi pravilno vadijo. Za nikogar od njih ne bi mogel trditi, da je talent, so pa prav vsi izjemni garači.« (iz intervjuja z Mihom Šimnovcem)

slika 48: MARJAN Z URŠKO, LUCIJO IN ANO
(2011; fotografija je z interneta)

Leta 2009 so njegove varovanke dosegle enega največjih klubskih uspehov. V Orleansu v Franciji so v konkurenci dvanajstih ekip osvojile prvo mesto in postale evropske klubske prvakinje.

slika 49: EVROPSKE KLUBSKE PRVAKINJE S SVOJIM FABIJEM
(2009; fotografija je s klubske spletne strani)

O uspehu svojih varovank je dejal: »V vseh klubih so nastopile uveljavljene judoistke, nosilke kolajn z evropskih in svetovnih prvenstev in olimpijskih iger, zaradi česar ima podvig še dodatno razsežnost. Kajti, ne gre prezreti podatka, da so naša dekleta v finalu na kolena spravila ekipo iz dežele, ki premore 5400 judoističnih klubov z več kot milijon tekmovalcev in tekmovalk.« Dodal pa je tudi nekaj bolj grenkih izkušenj: »Za nastop v Orleansu smo morali zbrati nekaj tisoč evrov. Ker denarja nismo imeli dovolj, sem potrkal na nekaj vrat. Z izjemo Ilirike so nam vsi obrnili hrbet. V Francijo smo odpotovali s kombijem, vožnja je

trajala 16 ur, vmes smo si privoščili spanje v spalnih vrečah, na prostem, pri le nekaj stopinjah Celzija nad ničlo.
Upoštevajoč vse to, ima naš podvig še večjo veljavo in odmevnost. Ob prihodu v Orleans nas je doletela še ena nevšečnost; ker na tekmovanje nismo pripeljali sodnika, smo morali plačati 500 evrov kazni. Menda so imeli naši sodniki ob koncu minulega tedna neodložljive obveznosti.
Ker nismo imeli dovolj denarja, si nismo mogli privoščiti niti letalskih kart, da bi se naše članice, ki so že zaključile tekmovanje v Franciji, vrnile v Slovenijo, zato so Petra Nareks, Urška Žolnir in Lucija Polavder morale odpotovati z nami naprej v Pariz na Svetovno mladinsko prvenstvo, ki je potekalo naslednji teden.« (s spletne strani kluba).

slika 50: NA POTI DO USPEHA
(2009; fotografija je s spletne strani kluba)

Vztrajno je tlakoval pot do uspehov svojih varovancev. Do skrajnosti predan judu je, s trdno voljo, organizacijo neizprosnih treningov in z oblikovanjem močnih in neustrašnih borcev, s svojo učenko, Urško Žolnir, dosegel tudi največ, kar se v športu doseči da. Osvojila sta zlato olimpijsko medaljo na olimpijskih igrah v Londonu leta 2012.

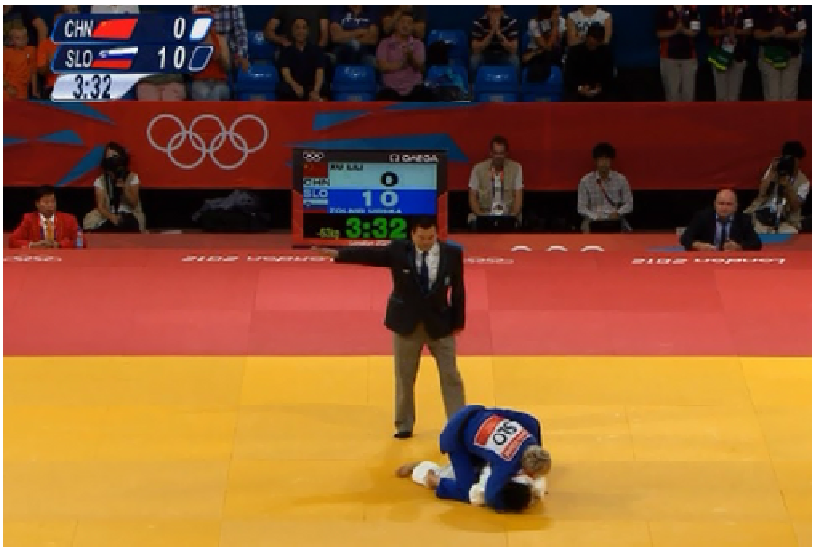

slika 51: NAPETI TRENUTKI NA POTI DO ZMAGE
(2012; fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala)

Zaveda se, da samo z njegovim znanjem in izkušnjami, uspeha ne bi bilo. Potrebno je bilo tudi srce in znanje športnice. Ta, do sedaj najuspešnejši dan v njegovi trenerski karieri, je takole opisal: »To je bil moj najtežji dan letos. Lani so bili časi težji, bilo je veliko več težav. Letos pa težjega dneva ni bilo. Vsi smo dali vse od sebe, jaz, Urška, vsa ekipa, da bi naredili to, na kar smo čakali štiri leta.
Dobro se je pripravljala. Upoštevala je čisto vsa navodila, od dne, ko smo se odločili za nov olimpijski ciklus, do danes. Takrat, po Pekingu, je bilo na njeni strani nekaj dvoma, ali bi še, ali ne bi… pa smo rekli, dajmo poskusiti. Bomo videli, kako bo, potem pa nadaljujemo. Ko je minilo eno leto, sva videla, da bo zdržala še tri leta. Čeprav nekateri strokovnjaki govorijo, da je prestara, da ne more več … Vemo, da ima sintetične ligamente v obeh kolenih, da je na pol invalid. Kljub vsemu temu smo našli pravo pot v športu, da je lahko naredila tak rezultat…. V času med borbami je bila prva stvar koncentracija. To so le olimpijske igre. Morala je ostati zbrana, da se, na primer, ne veseli preveč po zmagi v polfinalu. Da je ves čas ostala na nekakšnem tiru. Nisem z veliko komentarji drezal vanjo, ampak sem ji dajal strogo premišljena navodila. Rekel sem ji le tisto, v kar sem bil res prepričan.« (iz intervjuja – Fabjan: Urška je upoštevala vsa navodila; Žurnal 24)
V članku Marjan Fabjan, trener brez kompromisov, pa je dodal: »Danes sem pazil na vsako besedo, že od pozdrava dobro jutro naprej. Desetkrat sem premislil, kaj bom rekel, da ne bom s čim pokvaril njene koncentracije. Najpomembnejše je bilo, da se ni obremenjevala s posameznimi tekmami, ampak sem ji samo ´vbijal´v glavo, prva, prva, prva moraš biti. Ne druga, tretja …, prva! Povedal sem ji, da so velike razlike med drugim, tretjim in petim mestom. Zato je tukaj, zdaj gremo naprej.«

In, po Urškinem uspehu, je tudi Marjanov oster, trd in skoraj vedno skoncentriran pogled postal mehkejši. Čisto v kotičku njegovega pogleda se je zaznal kanček njegove čustvene narave, ki jo tako rad skriva pred svetom.

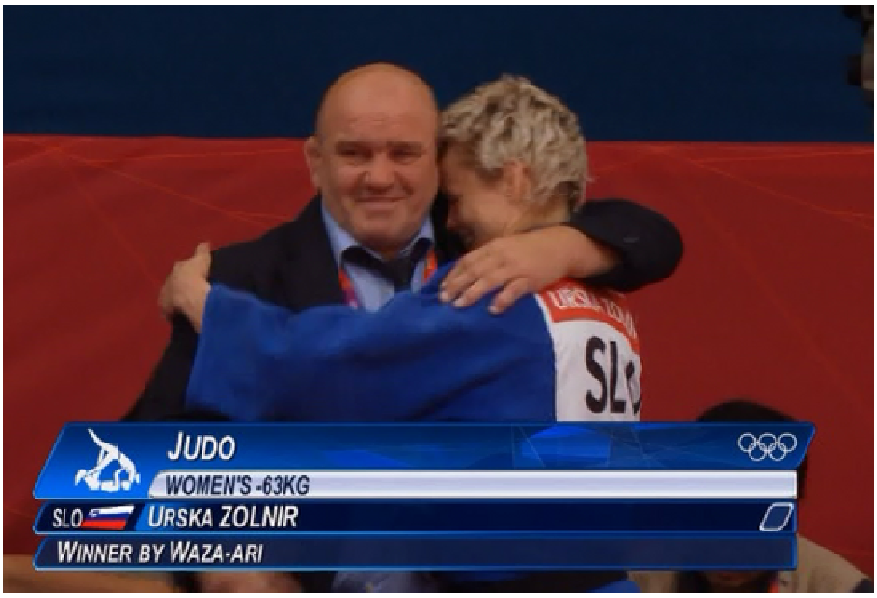

slika 52: V ZMAGOVALNEM OBJEMU
(2012; fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala)

Pravljica, ki jo s svojimi trenerskimi uspehi piše Marjan Fabjan, je dosegla enega od vrhuncev. A prepričani smo, da s svojim trdim in vztrajnim delom kuje nove uspehe in da v svoji zgodbi še ni rekel zadnje besede.

DRUŽINA

Po grenki izkušnji v Avstriji se je Marjan vrnil v rodno Celje.
Kmalu je spoznal »prijazno prodajalko očal« (kot jo je sam opisal) Simono Lotrič. Ker so v optiki, kjer je bila zaposlena, imeli težave z vsiljivimi obiskovalci, je Marjan predlagal, da jo nauči borilnih veščin, ki jih bo lahko uporabila kot samoobrambo.
Simona se je pri dvajsetih letih pričela ukvarjati z judom. Najprej kot veščino za samoobrambo, kasneje pa precej resno, saj je vrsto let krojila vrh slovenskega juda. V letih 1996 do 2001 je bila trikrat državna članska prvakinja, dvakrat druga in enkrat tretja. Po končani športni karieri je postala uspešna trenerka, ima osvojeni 2. DAN in vodi Judo šolo malček.

slika 53: SIMONA LOTRIČ KOT TRENERKA
(fotografija je s spletne strani kluba)

Z Marjanom sta se zbližala in počasi sta si ustvarila skupen dom na Lopati.
V skromnem domu sta vse podredila judu. Poleg družinske hiše je kmalu nastal tudi mini muzej, v katerem Marjan skrbno zbira najstarejše eksponate, ki so povezani s športom. Ponosen je na vse starine, ki krasijo njegov muzej. Rad se pohvali, da je v njegovi zbirki kar precej rekvizitov, ki se ponašajo s tem, da so najstarejši v Evropi.

slika 54: MARJAN V SVOJEM MUZEJU (2014; fotografija je last raziskovalk)

Za obiskovalce je pripravil predstavitveno razglednico.

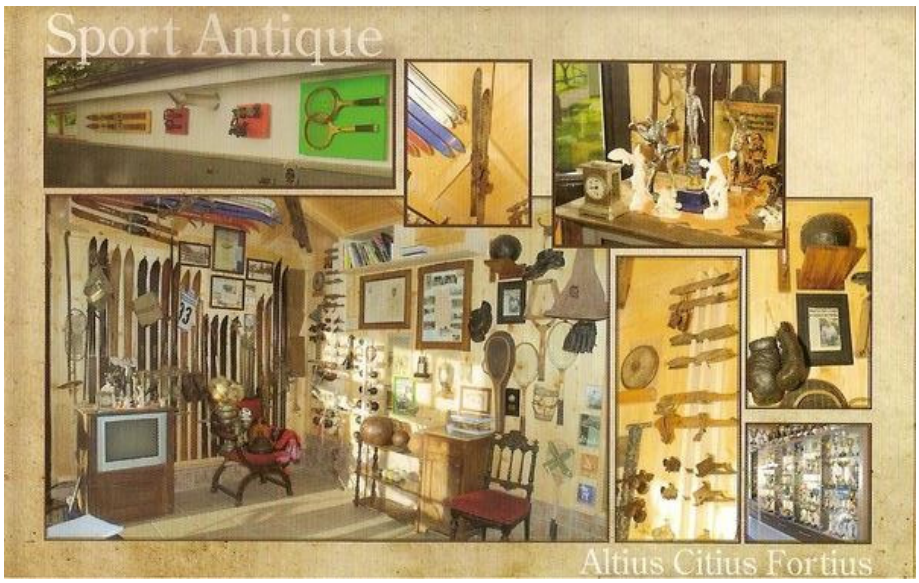

slika 55: PREDSTAVITVENA RAZGLEDNICA

V muzeju imajo častno mesto tudi vse tri olimpijske medalje, ki so jih osvojile njegove varovanke.

slika 56: OLIMPIJSKE MEDALJE NA ČASTNEM MESTU V MUZEJU
(2014; fotografija je last raziskovalk)

Oba s Simono, z vsem srcem predana judu in razvoju mladih šampionov, sta leta 2011 svojo družino povečala. Rodil se jima je sin Jan, ki je postal središče njunega družinskega življenja. Marjan pravi, da mu je najpomembneje, da je Jan zdrav otrok. Trudi se, da mu nudi, kar potrebuje, hkrati pa dodaja, da sploh ni zahteven otrok.
Zaenkrat ga ne moti, ker Jan ne kaže posebnega navdušenja za judo. V šali rad pripomni: »Ne bom ga silil v judo. Vzgajam ga za predsednika države.«

slika 57: MARJAN S SINOM JANOM
(fotografija je iz dokumentarca Mehek kot skala; 2012)

slika 58: SREČNI DRUŽINSKI TRENUTKI
(2014; fotografija je last raziskovalk)

NAGRADE IN PRIZNANJA

Za uspehe na svoji bogati športni in trenerski poti je prejel številne nagrade in priznanja. Ponosen je na vse medalje, ki jih je osvojil. Tako na medalje, ki jih je osvojil kot tekmovalec kot na tiste, ki jih je kot trener osvojil s svojimi varovanci.

slika 59: MARJANOVE NAJPOMEMBNEJŠE MEDALJE
(2014; medalje so v vitrini Marjanovega muzeja; fotografija je last raziskovalk)

Poleg osvojenih medalj je v njegovi zbirki nagrad in priznanj še veliko drugih pomembnih odličij.
Že leta 1977, ko je dosegel prve vidnejše uspehe v mladinski in tudi že v članski kategoriji, je osvojil peto mesto med športniki Celja (v članski razvrstitvi). Med najboljše športnike Celja se je uvrščal tudi v naslednjih letih, saj je bil leta 1978 na drugem mestu, leta 1979 na tretjem mestu, leta 1981 na drugem mestu. Leta 1984 pa je postal najboljši športnik mesta Celja.

slika 60: PRIZNANJE ZA NAJ ŠPORTNIKA CELJA IZ LETA 1977

Po prestopu k Judo klubu Impol iz Slovenske Bistrice, je leta 1988 postal tudi najboljši športnik tega kluba.

Zveza telesnokulturnih organizacij
Slovenska Bistrica
podeljuje
Priznanje
Marjanu Fabjanu
najboljšemu športniku v
Judo klubu „Impol"
Slovenska Bistrica, 26. 2. 1988
predsednik skupščine
ZTKO

slika 61: PRIZNANJE ZA NAJ ŠPORTNIKA SLOVENSKE BISTRICE (1988)

Že leta 1989 pa je Zlati častni znak za izjemne športne dosežke dobil tudi v svojem tedanjem klubu Strasswalchenv Avstriji.

DIE MARKTGEMEINDE STRASSWALCHEN
VERLEIHT
Herrn
Marjan FABJAN
FÜR BESONDERE SPORTLICHE LEISTUNGEN
DIE
GOLDENE SPORTEHRENNADEL
STRASSWALCHEN, AM 1. Juli 1989
Der Bürgermeister:
Der Vizebürgermeister:

slika 62: AVSTRIJSKO PRIZNANJE (1989)

Tudi za uspehe, ki jih je nizal v svoji uspešni trenerski karieri, je prejel vrsto priznanj.

Leta 2003 je prejel Bloudkovo plaketo. To je državno priznanje Republike Slovenije za dosežke na področju športa, ki ga od leta 1965 podeljuje Odbor za podeljevanje Bloudkovih priznanj. Plaketo je prejel za pomemben prispevek k razvoju juda v Sloveniji.

V Celju je bil večkrat izbran za najboljšega trenerja leta.

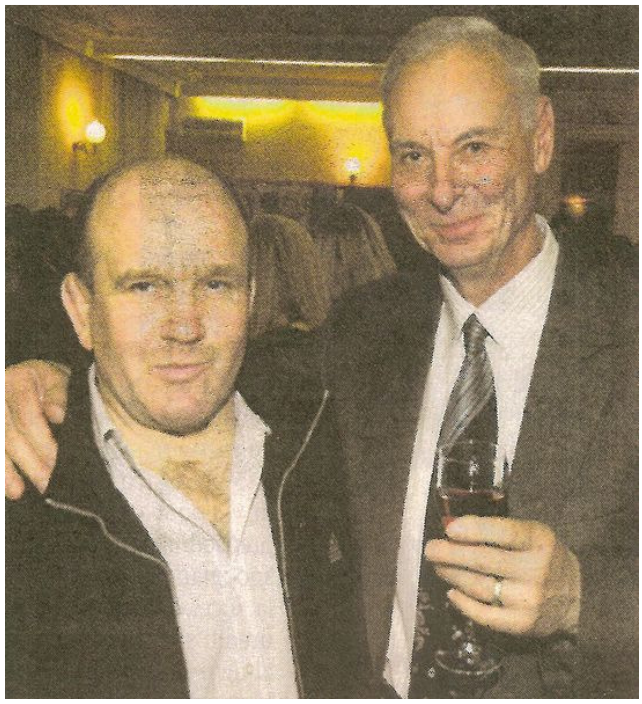

slika 63: NA ENI OD PODELITEV Z BRANKOM VIVODOM
(2000; fotografija je last g. Branka Vivoda)

Po izrednih uspehih, ki jih je s svojimi varovanci dosegal v letih 2003 do 2009, med katerimi sta prav gotovo najpomembnejši bronasti olimpijski medalji Urške Žolnir v Atenah in Lucije Polavder v Pekingu, so se leta 2009 v njegovi zbirki zvrstila številna pomembna priznanja.

Njegovo Celje ga je nagradilo s Srebrnim grbom Mestne občine Celje. Grb Mestne občine Celje je priznanje, ki ga Mestna občina Celje podeljuje zaslužnim občanom in drugim posameznikom, podjetjem, zavodom, društvom in skupinam, združenjem in drugim pravnim osebam za profesionalne in druge dosežke ter uspehe na katerem koli področju delovanja in ustvarjanja, ki imajo izjemen pomen za razvoj, ugled in promocijo mesta.
V obrazložitvi so zapisali: »Srebrni grb Mestne občine Celje prejme gospod MARJAN FABJAN za vrsto odmevnih dosežkov v judu pomembnih za promocijo in razvoj Celja in Slovenije.
Gospod Marjan Fabjan, selektor slovenske ženske reprezentance in eden najuspešnejših ter vodilnih trenerjev juda na svetu se je rodil leta 1958 v Celju.
Z judom, kot načinom samoobrambe, se je začel ukvarjati že pri 11 letih, ko je svoje potenciale razvijal v judo klubu Ivo Reya Celje. Po devetih letih aktivnega treniranja je na evropskem mladinskem prvenstvu na Madžarskem osvojil 3. mesto, kar je zanj pomenilo največji uspeh. Med leti 1978 in 1992 je talentirani Marjan Fabjan osvojil številne naslove državnega prvaka in sicer: štiri v bivši Jugoslaviji, dva v sosednji Avstriji in enega v samostojni Sloveniji. Nastopal je tudi v članski konkurenci in bil udeležen na mnogih evropskih in svetovnih prvenstvih. Na tekmah za svetovni pokal je osvojil dve tretji mesti in bil izbran za športnika mesta Celja.
Po vrnitvi iz Avstrije, kjer je uspešno tekmoval za judo klub Strasswalchen, je začel razmišljati o svoji judo šoli. Ker v obstoječih judo klubih in bilo razumevanja za njegov način treninga in

pojmovanje juda, se je koncem 80-ih let odločil, da ustanovi svoj klub, Judo klub Sankaku. Danes je vanj včlanjenih 340 članov različnih starosti, največ mladih, ki vadijo pod vodstvom osmih vaditeljev in trenerjev.

V sedemnajstih letih, torej od leta 1992 pa vse do danes, je s svojimi tekmovalkami dosegel veliko uspehov in dobrih rezultatov. Najodmevnejši sta vsekakor bronasti Olimpijski medalji Urške Žolnir v Atenah leta 2004 in Lucije Polavder, štiri leta kasneje v Pekingu.

Omenjeni, svetovno znani judoistki, sta osvojili tudi medalji na svetovnih prvenstvih: LucijaPolavder srebrno v Rio de Janeiru, Urška Žolnir pa bronasto v Kairu. Na stopničkah so tekmovalke Fabjanovega Judo kluba Sankaku Celje (PetraNaraks, Lucija Polavder, Urška Žolnir), večkrat stale tudi na članskih evropskih prvenstvih. Na svetovnih A-pokalih so tekmovalke skupno osvojile 62 medalj. Zaradi neverjetnega števila osvojenih medalj njegovih tekmovalk in tekmovalcev (glede na relativno majhnost naše države) je Fabjan v tem borilnem športu zelo dobro poznan po vsem svetu. Pred tremi leti mu je Evropska judo zveza podelila naziv 7. DAN - stopnja pasu v judu. Takšen naziv imajo le redki nacionalni trenerji po svetu.

Verjamemo, da Marjan Fabjan še ni izrekel zadnje besede in, da se bodo tudi v prihodnje v njegovem klubu znašli mladi, ki bodo imeli možnost na takšen način aktivno preživljati prosti čas in graditi pozitivno samopodobo, ob tem pa imeli tudi možnost, da postanejo športniki svetovnega kova, kot so to številni varovanci in varovanke gospoda Marjana Fabjana.

Za vrsto odmevnih dosežkov v judu, s katerimi je ponesel prepoznavnost mesta Celja in Celjanov ne samo po vsej Sloveniji ampak po celotnem svetu, Mestni svet Mestne občine Celje gospodu Marjanu Fabjanu podeljuje srebrni celjski grb.«

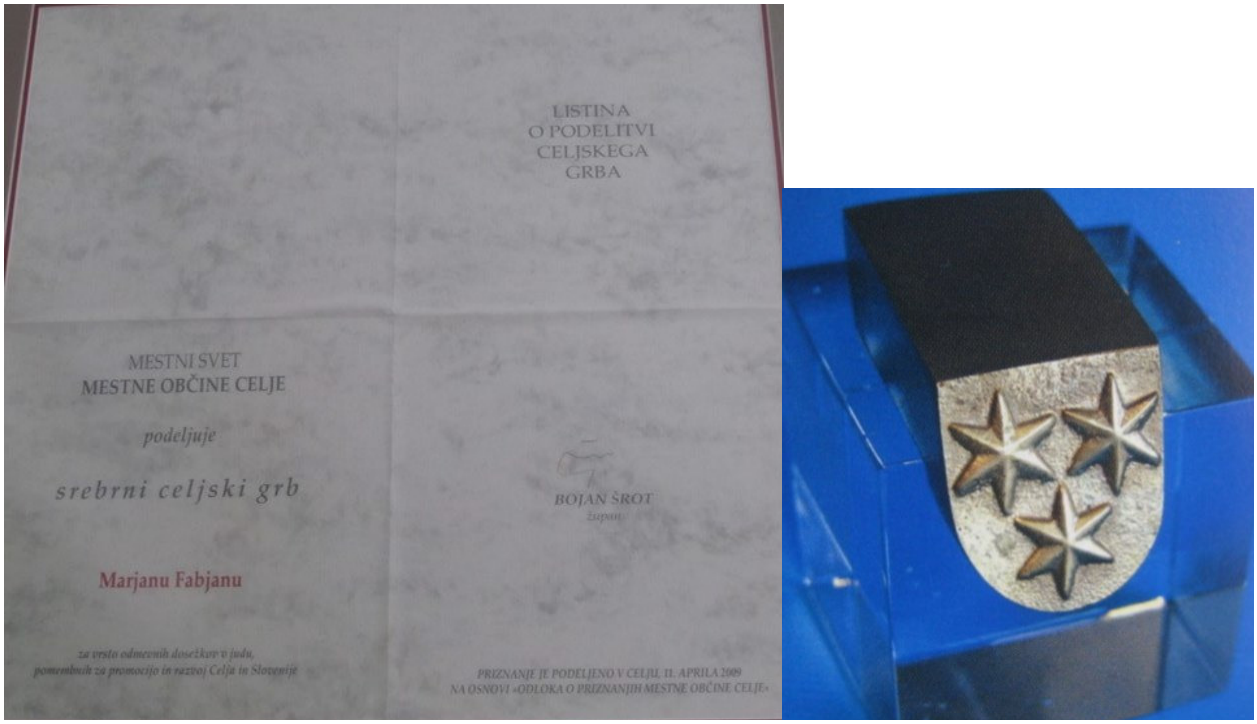

slika 64: PRIZNANJE ZA SREBRNI CELJSKI GRB IN GRB(2009)

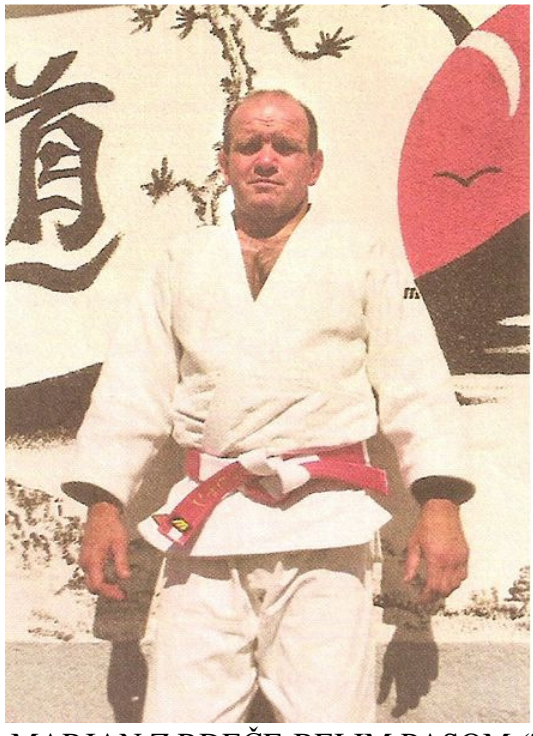

slika 65: MARJAN Z RDEČE-BELIM PASOM (7. DAN)
(fotografija je iz članka v Budo internacional; ??)

Leta 2009 je po izboru bralcev tednika Celjan med desetimi nominiranci postal Naj Celjan. Bralci so se zanj odločili, ker v Celju in v Sloveniji velja za izjemnega strokovnjaka na področju juda, s svojo predanostjo tej športni disciplini pa je »ustvaril« kar nekaj svetovnih asov juda. Novinarki radia Fantasy je zaupal, da je tisto jutro, ko je izvedel, da je izbran za naj Celjana, stopil pred ogledalo, se pogledal in si dejal: »O, sem »thebest Celjan««.

slika 66: PRIZNANJE ZA NAJ CELJANA (2009)

Istega leta, 2009, je dobil tudi izjemno strokovno priznanje, saj je od evropske federacije za judoprejel diplomo za najboljšega ženskega trenerja.

slika 67: OB PODELITVI DIPLOME ZA NAJ TRENERJA
(2009, fotografija je s spletne strani Judo kluba Sankaku)

Ponosen pa je tudi na priznanje Zlata vrtnica, ki ga podeljuje Turistično društvo Celje in so ga člani Judo kluba Sankaku prejeli za lepo urejeno okolje v letu 2009.

slika 68: PRIZNANJE ZLATA VRTNICA (2009)

Uspehi njegovih varovancev so se nadaljevali in leta 2012 je za ponovne odlične dosežke (med njimi tudi zlata olimpijska medalja Urške Žolnir v Londonu) prejel Bloudkovo nagrado, ki je najvišje državno priznanje za dosežke na področju športa.
V obrazložitvi so zapisali: »Slovenskega juda, pravzaprav kar slovenskega športa, si ne moremo predstavljati brez Marjana Fabjana, ki se je judu zapisal že leta 1968 ter kot kadet, mladinec in član osvojil vrsto medalj na državnih prvenstvih in bronasto medaljo na mladinskem evropskem prvenstvu. Po koncu tekmovalne kariere je začel trenirati mlade talente in pred 20 leti ustanovil svoj judo klub Sankaku, ki velja za najuspešnejši klub v tej športni panogi. Pod njegovim mentorstvom so zrasli naši najuspešnejši judoisti, ki so skupaj osvojili preko 200 medalj z največjih tekmovanj. Poleg več kot 150 medalj s tekem svetovnega pokala ter grandprix in grandslam tekmovanj so njegovi varovanci osvojili skupaj 21 medalj na mladinskih ter 24 medalj na članskih evropskih in svetovnih prvenstvih. Med največje uspehe pa gotovo lahko štejemo

bronasti olimpijski medalji Urške Žolnir iz Aten in Lucije Polavder iz Pekinga ter nedavni uspeh Urške Žolnir, ki je z zadnjih olimpijskih iger v Londonu prinesla zlato medaljo. S tem je tudi Marjan Fabjan okronal svojo bogato trenersko kariero.«

slika 69: MED PODELITVIJO BLOUDKOVE NAGRADE
(2012, fotografija je z interneta - Marjan Fabjan slike)

DRUGI O MARJANU FABJANU

g. Milan Mirnik, prijatelj

Takole se spominjam Marjana Fabjana. Smo sosedje in, kot je nekoč vladala medsosedska solidarnost, smo se precej družili. Bilo je druženje familije Fabjan in naše družine. Skupaj smo opravljali razna dela in se tudi pogosto obiskovali.
Marjan je sicer nekaj mlajši od mene. Že v otroštvu je bil izredno živahen, predvsem pa zelo vztrajen. Tisto, kar si je zamislil, je običajno tudi realiziral.
Ko je Marjan začel trenirati judo, ga v domačem kraju skoraj ni bilo več videti. Vztrajno je treniral. Najprej v Celju, pa v Slovenski Bistrici …
Že kot otrok je govoril, da bo imel svoj lastni klub. Mnogi tega niso verjeli, a njegova pridnost, vztrajnost in marljivo delo so uresničili njegov sen. To, kar je napovedal, je tudi uresničil.
Imel je tekmovalne uspehe, kot trener pa se je povzpel na najvišji svetovni nivo. Njegovi člani – varovanci – so celo osvajali olimpijske medalje (tudi zlato).
Kadar koli grem mimo njihove telovadnice, trenirajo. Od šeste ure zjutraj do pozno ponoči. Vsaka jim čast.
Ponosen sem, da imam tako uspešnega soseda, ki svoja znanja nesebično prenaša na mlajše.
Upam, da se bo njegovo delo nadaljevalo, da bo še naprej tako vztrajen in uspešen. Moram poudariti, da je Marjan vse, kar je dosegel, dosegel z lastnim trudom in požrtvovalnostjo.
S ponosom o sosedu in prijatelju Marjanu.
Milan Mirnik

dr. Anton Šepetavc, sošolec

Fabi je bil moj sošolec in prijatelj
Marjan Fabjan (že od prvega razreda smo ga klicali Fabi in to ime se ga drži še danes) je bil moj sošolec na IV. osnovni šoli, ki je takrat imela neprimerno večji šolski okoliš. Tja, na Dečkovo cesto, smo namreč hodili otroci iz Nove vasi, Dolgega polja, Otoka, Babnega, Medloga, Lokrovca, Dobrove, Ostrožnega, Lopate, Gorice, Slatine in Šmartnega v Rožni dolini.
Fabi je bil z Lopate in tam še danes živi, trenira in se na vse možne načine bori za svoj klub in slovenski judo. Kar pogosto se še slišiva po telefonu, včasih pa tudi srečava, saj ima na I. gimnaziji nekaj svojih judoistov, ki zanje skrbi skoraj kot oče. Strog je in dosleden, velik in nepopustljiv garač, hkrati pa v duši mehak človek. Tak približno, kot ga je predstavil lanski film TV Slovenija.
V osnovni šoli sva bila velika prijatelja in dosti sva se družila tudi izven pouka. Marsikdaj sem bil pri njem doma, on pa pri meni. Oba sva izhajala iz težkih socialnih razmer, a bili smo navajeni na skromnost, znali smo potrpeti in biti zadovoljni z malim. Fabijev oče je bil invalid in je že zgodaj umrl, tudi mama se je poslovila, ko je Fabi komaj stopil na samostojno življenjsko pot. To pripovedujem zato, ker vem, da ga je to kot otroka in mladostnika hudo prizadelo, hkrati pa navdalo s trmo, nepopustljivo delavnostjo in navidezno trdoto, po katerih slovi še danes. Moral se je boriti za preživetje, v Sloveniji in v Avstriji, življenje ga je teplo, klesalo, utrdilo in naredilo takšnega, kot je: na videz ostrega in trdega, v resnici pa mehkega in dobrega človeka, ki z izjemno malo denarja dosega fantastične športne rezultate.
Iz osnovne šole se spominjam marsičesa. Zaradi njegovega siceršnjega poklica (Fabi je namreč zlatar) pa bi izpostavil njegov risarski talent. Najboljši v razredu je bil. A ta spomin

ima malce grenak priokus. Čeprav se je nekoč – v času socializma – zelo rado govorilo o enakosti med ljudmi, pa se te in take enakosti ni spoštovalo niti v šolah. Tako Fabi kot otrok iz skromne – lahko bi rekel celo revne – družine nikoli ni bil pohvaljen, pa tudi pri drugih predmetih so mu pogosto delali krivico. Učitelji niso razumeli njegove otroške nagajivosti, ki pa v resnici ni bila nič hudega in nič drugega kot želja po pozornosti in ljubezni.
Fabi se je že v petem razredu navdušil nad judom, jaz pa sem vztrajal pri nogometu. Ko sva si lani pri njem na Lopati skupaj ogledovala film o njegovi življenjski in športni poti, mi je dal res lep kompliment. Spomnil se je, da sem bil prav jaz tisti, ki sem ga pred davnimi leti usmeril v šport, ko sem se mu pohvalil, kakšne mišice da že imam, rekoč: »Vidiš, to je od nogometa, to je od športa.«
Fabija zelo spoštujem in se rad pohvalim, da sem njegov sošolec. On pa tudi, da je moj. Oba sva izšla iz skromnih delavskih družin, a sva nekaj naredila iz sebe. Z veliko truda in upal bi si reči tudi – talenta.
Fabiju sem že povedal, a naj ponovim še na tem mestu.
Fabiju želim še veliko odličnih judoistov, vrhunskih rezultatov in medalj, v osebnem življenju pa zdravja, notranjega miru, zadovoljstva in sreče. Vesel sem, da sem lahko sodeloval pri tej raziskovalni nalogi. Fabi si jo zasluži. Velik človek je. Celjski in slovenski judo je dvignil na svetovno raven.
dr. Anton Šepetavc, ravnatelj I. gimnazije v Celju

g. Peter Bevc, učenec in prijatelj

Idol, trener, prijatelj, nasprotnik in legenda – Marjan Fabjan
Idol
Z judom sem začel ukvarjati leta 1984 na OŠ Frana Roša v Celju kot deček, ki je skupaj s prijatelji z istega stopnišča prestopil vrata judo kluba Ivo Reya, kjer je bil trener za pionirje Marjan Fabjan. Na mene je naredil velik vtis, predvsem s svojo notranjo energijo in zavzemanjem za učenje malih judoistov. Zame je postal idol dobrega športnika.
Po dobrem letu treniranja je Marjan zapustil Slovenijo in z vadbo smo nadaljevali pri drugem trenerju.
Leta 1990 se je Marjan vse pogosteje vračal v Slovenijo in je organiziral sobotno in nedeljsko vadbo v »Zmajevem gnezdu«. Vadbo je obiskovalo več starejših judoistov in kot najmlajši sem bil navdušen, da sem bil povabljen na vadbo. Kot radovednemu judoistu mi je bilo omogočeno, da sem črpal znanje in delovne navade od Marjana. Ekipa, ki je vadila v »Zmajevem gnezdu«, se je imenovala H – 1 (hosta 1). Dobili smo tudi majice z napisom H – 1.
Trener
Po sporu v JK Ivo Reya se je Marjan odločil ustanoviti svoj klub in prvi sestanek je bil v hotelu Turška Mačka, kjer je na prtiček narisal skico telovadnice z imenom BUDOKAN FABJAN in točno takšno smo mu pomagali graditi.
Gradnja je potekala med šolskimi počitnicami, tako da smo pri gradnji vsi pridno pomagali. Delo smo jemali kot način vadbe, a smo po končanem delu vsak dan izvedli še trening juda.
Marjan je imel po kosilu vedno obveznosti in sestanke, a smo sčasoma ugotovili, da hodi na popoldansko spanje. Mi pa smo med tem pridno pomagali zidarju Tinčku in mu stregli »okrogle late«.
Ko je bila dvorana končana, je bila prava lepotica za judo, a nihče si ni upal pomisliti, da bo čez 20 let dobitnica zlate medalje na OI v Londonu.

Marjan je postal tudi uradno moj trener in pod njegovim vodstvom in trdim delom sem spoznal garanje v športu. Njegov pristop vadbi in športu mi je odgovarjal, saj sem razumel, da s trdim delom lahko nadoknadiš luknje v talentu.
Med treniranjem je tudi hudo zbolel (srčni infarkt) in, ko sem ga obiskal na intenzivni negi, so bile njegove prve besede kako in kdo naj vodi trening, jutri pa bo že on prišel na trening. Ker je moral dlje časa mirovati v bolnici, smo mu morali v bolnico na skrivaj prinesti gume za raztegovanje in uteži, ker bo vadil. Večkrat smo ga iz bolnice odpeljali v mestni park, kjer so skupaj z njim tekali, sam a sem moral v rokah držati tablete za pod jezik, ki pomagajo v primeru ponovne odpovedi srca. V času njegovega okrevanja sem uporabljal njegov avto in ga tudi poškodoval (desni blatnik), kar pa mi Marjan ni nikoli zameril.
Sčasoma sem spoznal, da je moj trener športni fanatik, saj priznava samo trdo delo. To potrditev sem dobil tudi na svetovnem prvenstvu v Birminghenu (Velika Britanija), ko smo si avtobus z letališča do hotela delili z judoisti iz Srbije. Njihov trener, Slavko Obadov (legenda juda), je svojim fantom predstavil Marjana z besedami: »On je jedini, koji je trenirao više nego ja, a ja sam trenirao najviše na svijetu – on je jošveči fanatik.«
Prijatelj
Po letu 2001, po svetovnem prvenstvu v Münchenu (Nemčija) in evropskem prvenstvu 2002 v Mariboru, se je moja športna pot približevala koncu. Z Marjanom sva postala prijatelja, saj sem že lahko pokritiziral njegovo delo v športu in ga opozarjal na napake, ki jih vidim sam. On se na to ni oziral in je moje »opazke« vedno potrjeval z odličnimi rezultati tekmovalcev na največjih tekmovanjih.
Do prve generacije je bil trener in prijatelj v eni osebi, a sčasoma je spoznal, da dve vlogi skupaj ne delujeta, zato je pri drugi generaciji ostal samo trener in rezultati so se dvignil v višave.
Pred OI v Atenah je Marjan tudi za Urško Žolnir, ki ni imela potrjene vozovnice za OI (mednarodne norme), pripravil načrt vadbe. Vadba je potekala, kot da tudi Urška potuje na olimpijado. Porabilo se je veliko robčkov za brisanje solz, saj so bili treningi fizično in psihično zelo naporni. Ure za povabilo Urške na OI so se iztekale, nervoza se je stopnjevala. In - pet minut pred dvanajsto je Urška prejela vabilo za nastop na OI. Po telefonskem pogovoru sva se oba strinjala, da je Urška sposobna odmevnega rezultata, saj je dobro vadila in ni izgubljala nič energije z obveznostmi do medijev. O medalji pa si nihče ni upal razmišljatinaglas.
Na dan tekmovanja smo nestrpno pričakovali Urškin nastop in vse do polfinalne borbe je vse potekalo odlično. V polfinalni borbi pa so sodniki zakuhali, da se Urška ni uvrstila v finale in Marjan je upravičeno izgubil živce. Iz dvorane ga je pospremil g. Sato, legenda japonskega juda, ki je tudi pomiril njegovo nervozo. Vsi, ki smo bili takrat v dvorani, smo bili mnenja, da je to slabo za njegovo zdravje (infarkt), saj je bil čisto blizu olimpijske medalje, pa sodniki niso dovolili uspeha »športnega fanatika« Marjana. V popravni borbi je Urška osvojila bronasto medaljo in vsem skupaj je odleglo, saj smo dobro vedeli, koliko dela in truda je v tej medalji.
Po OI v Pekingu, vadbo po njegovem sistemu kjer je Lucija Polauder osvojila bronasto olimpijsko medaljo, je bilo vsem še lažje, saj se je potrdilo, da lahko vsak, ki je pripravljen delati in trpeti vadbo po njegovem sistemu, doseže vrhunski rezultat, saj ima Marjan v sebi nekaj, kar drugi trenerji na žalost nimajo.
Nasprotnik (v mišljenju)
V zadnjih letih sem Marjanu večkrat predstavil projekt Judo za otroke, a se Marjan z mojimi idejami ni strinjal in tako sva postala nasprotnika. On je zagovornik vrhunskega športa, projekt Judo za otroke pa se nagiba vadbi za zabavo in ne za vrhunske rezultate. Na sestankih v njegovi pisarni smo se večkrat pogovarjali in iskali skupne rešitve, a se je vedno končalo s prerekanjem.

Kljub mojemu dolgemu jeziku v njegovi pisarni nisem prejel opozorilne zaušnice, čeprav bi si jo morda zaslužil.
Takšna je zgodba Od idola do nasprotnika (v mišljenju).
Marjan Fabjan je po OI v Londonu 2012 postal legenda slovenskega športa, poznan širši, tudi svetovni, javnosti. Za nekatere pa je legenda že vse od leta 1990 in, ne glede nan njegove življenjske odločitve, to tudi ostaja.
Peter Bevc

ga. Urška Žolnir, »učenka« - dobitnica zlate in bronaste olimpijske medalje

Strog trener, vendar dober prijatelj tistim, kateri ga sprejmejo in mu zaupajo. Kateri so korektni do njega.
Fabi, kot ga kličem že od dne, ko sem se prvič srečala z njim, me je pod svoje okrilje vzel pri mojih 10. letih.
Judo mi je predstavil kot zanimiv in vsestranski šport. Kot goba sem srkala njegovega besede, vse kar je pokazal. Je moj mentor od otroštva do sedaj, ko sem odrasla. V življenju je kot otrok in najstnik bil pri marsičem prikrajšan.
Spoznal je bridke strani življenja in pred tem me / nas želi obvarovati in za nas narediti najbolje. Da nam bo lepše, kot je bilo njemu.
Bila sem trmast otrok in sem marsikdaj hotela z glavo skozi zid. Posledično sem imela veliko poškodb, vendar Fabi ni odnehal in je vedno znova verjel vame, verjel da lahko ustvariva najvišjo, najbolj pomembno medaljo, kar jih premore športni svet. Olimpijsko zlato!
Iz srca sem mu hvaležna za vso potrpljenje in vso znanje, katerega mi po drobtinicah daje.
Urška Žolnir

ga. Simona Lotrič, partnerica

Marjana je težko opisati s par besedami. Je načelen,strog,trmast,velik gurman in vedno poln idej. Kakršen koli cilj si zada - pa naj bo poklicno ali privatno - ga izpolni, ne glede na okoliščine. Vendar, kljub natrpanemu urniku, najde čas za mene in za sina Jana, še posebej za Jana.Takrat si najraje zakurimo kamin in skupaj kujemo nove načrte.
Simona Lotrič

Zala Velenšek, članica Judo kluba Sankaku Z dežele, (9 let)

Trener Fabjan je zelo dober trener, a nas ne trenira. Velikokrat nas pride pogledat, včasih se na nas krega, ker nimamo pospravljenih stvari. Mislim, da je klub Sankaku zato tako uspešen, ker ima trener red in disciplino. Mi se moramo še veliko od tega naučiti.
Najbolj sem si ga zapomnila, ko mi je nekoč, ko sem bila zelo razočarana po neuspešnem nastopu na tekmovanju, podaril japonsko zobno ščetko in štoparico. Še vedno ju hranim.
Zala Velenšek

ZAKLJUČEK

Ko sva gospoda Marjana Fabjana spoznali na srečanju našega filatelističnega krožka z Urško Žolnir, se nama je zdel primeren za predstavitev v najini raziskovalni nalogi. A, ko sva se soočili z dejstvom, da se je potrebno lotiti dela, sva bili malo zmedeni. Le kako bova midve oblikovali njegovo življenjsko zgodbo? Najina mentorica nama je podala uvodne napotke in pogumno sva se odpravili na obisk h gospodu Marjanu Fabjanu.

Kmalu sva ugotovili, da je trd in neizprosen verjetno samo do svojih športnikov, saj naju je lepo sprejel in nama pomagal odkrivati tančice, ki prekrivajo njegovo življenjsko pot. Spoznali sva pot človeka, ki je iz pomanjkanja v otroštvu s trdno voljo dosegel vse, kar lahko v športu dosežeš kot trener. Povzpel se je v sam svetovni vrh in pristal celo na Olimpu.Večkrat je bil brez hrane in denarja, a to ga je le še okrepilo in postal je eden najboljših trenerjev na svetu.
Poleg njegove življenjske zgodbe pa sva spoznali tudi značilnosti juda, ki nama je bil manj znan in grob šport. Spoznali sva, da judo ni le pretepanje in premagovanje nasprotnika, ampak je veliko več… Je tudi oblikovanje osebnosti, saj vsa potrebna kondicija, vzdržljivost in vztrajnost vodijo k oblikovanju pozitivne samopodobe, kajti – v življenju so vzponi in padci, a najbolj je pomembno, da se po padcu znamo in hočemo pobrati. In to judoisti znajo.

Ob koncu sva ugotovili, da so se najina predvidevanja, ki sva jih predpostavili na začetku, v celoti uresničila:

- Marjan Fabjan je kot športnik dosegal lepe uspehe, saj je v rodno Celje prinesel tudi medaljo z evropskega mladinskega prvenstva. Kot trener pa je s svojimi tekmovalci poskrbel, da so slovenske zastave zaplapolale na svetovnih prvenstvih in na olimpijskih igrah, kjer je, predvsem po njegovi zaslugi, zadonela tudi naša himna.
- V slovenskem judu so njegovi varovanci med najboljšimi, kar dokazujejo tudi v mednarodni konkurenci. Da je Marjan med najboljšimi trenerji, pa je potrdila tudi Evropska judo zveza, ki ga je leta 2009 proglasila za najboljšega ženskega trenerja leta.
- Mlajši anketiranci ga niso poznali preveč dobro, med starejšimi pa so v glavnem vedeli, da je to trener naših judoistov in, predvsem, naše zlate olimpijke Urške Žolnir.
- Marjan Fabjan je med Celjani pustil globok pečat, saj je, kljub njegovi drugačnosti, s svojimi tekmovalnimi uspehi, predvsem pa z uspehi svojih učencev, ime Slovenije in tudi Celja ponesel daleč preko državnih meja.

Veseli sva, da sva spoznali njegovo življenjsko zgodbo, ki je zgodba o uspehu, in da jo lahko predstaviva tudi vam.

ZAHVALA

Ob koncu bi se radi zahvalili, ki so nama pri najinem delu pomagali. Hvala vsem, ki so pobrskali po spominu in nama zaupali nekaj utrinkov življenjske zgodbe, ki so jo prehodili skupaj z gospodom Marjanom Fabjanom ter nama tako pomagali pri oblikovanju njegovega življenjskega mozaika.

Iskrena hvala tudi vsem, ki so naju pri najinem delu usmerjali in naju spodbujali ter nama pomagali pri oblikovanju najine naloge.

Predvsem pa bi se radi zahvalili gospodu Marjanu Fabjanu, ki naju je popeljal skozi življenje borca, ki je, kljub žalostni življenjski zgodbi, tlakoval pot, ki vodi na Olimp.

slika 70: RAZISKOVALKI V FABJANOVEM MUZEJU
(februar 2014; fotografija je last raziskovalk)

VIRI IN LITERATURA

PISNI VIRI: Jože Škraba; 60 let juda v Sloveniji; Judo včeraj – judo danes; Judo zveza Slovenije; Ljubljana; 2012

Judo – trda pot: mojstri Judo kluba Sankaku o judu; urednik Marjan Fabjan, Sahar Povh; Judo klub Sankaku; Celje; 2012

Časopisni članki – Delo, Dnevnik, Večer, Novi tednik, Celjan, Oko,Sportskenovosti (časopisni izrezki so v glavnem brez datumov objave, zato jih ne navajamo)

USTNI VIRI: g. Marjan Fabjan
g. Dušan Tanko,(Celje), prvi trener
g. Milan Mirnik, (Celje), prijatelj
g. Peter Bevc, (Celje), prijatelj
g. Ciril Počivavšek, (Celje), prijatelj
g. Branko Vivod, (Celje), prijatelj
g. Dušan Oprešnik (Celje), prijatelj
ga. Urška Žolnir (Pernovo), »učenka«
ga. Simona Lotrič, partnerica
Zala Velenšek, mlada članica Judo kluba Sankaku

INTERNETNI VIRI: rado.blog.siol.net(5. 1. 2014)
24ur.com/sport/ostalo/**marjan-fabjan-trener-brez-kompromisov**.html (5. 1. 2014)
www.zurnal24.si/**fabjan-urska-je-upostevala-vsa-navodila**-clanek- 163898
www.sankaku-klub.si(5. 1. 2014)
www.siol.net/.../**intervju_s_trenerjem_juda_marjanom_fabjanom**.aspx (5.1.2014)
www.dnevnik.si/sport/ostali-sporti/borilni-sporti(4. 2. 2014)
www.ekipa.org/2012/08/**ves-cas-sem-verjel-da-urska-lahko-zmaga** (4. 2. 2014)

IZJAVA

Mentor (-ica) , Jana Draksler, v skladu z 2. in s 17. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavljam, da je v raziskovalni nalogi z naslovom Marjan Fabjan – osebnost mojega kraja, katere avtorji (-ici) sta Zala Čečko in Nika Pušnik:

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo (-ičino) dovoljenje in je hranjeno v šolskem arhivu;
- da sme Osrednja knjižnica Celje objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na spletnih portalih z navedbo, da je nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju,
- da smo seznanjeni z razpisni pogoji projekta Mladi za Celje.

Celje, 10. 3. 2014

Šola: OŠ Frana Kranjca Celje

Podpis mentorja(-ice)
Jana Draksler

Podpis odgovorne osebe
Danica Šalej

Marjan FABJAN

osebnost mojega kraja

Avtorici:
Zala Čečko
Nika Pušnik

Mentorica:
Jana Draksler

OŠ Frana Kranjca Celje
Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, marec 2014